

รวม

เล่ห์จารชน 墮落天使

โหมวเจวี่ยน 繆娟
เขียน

ชิงฉาย
แปล

ทดลองอ่าน

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

เขาชอบอ่านหนังสือ ผลการเรียนดีเยี่ยม
พูดภาษาต่างชาติได้ดี สำเนียงไม่ต่างจากเจ้าของภาษา
สาว ๆ ต่างหมายตา ทว่าเขาไม่เคยวอกแว็ก พูดจាន้อยคำ เงียบเขียบเกินอายุ
เหล่าสาว ๆ สัมผัสได้ว่าเขามีเรื่องราวลึกลับซ่อนอยู่ ถึงได้ยิ่งหลงใหลเขา
- โหมวเจวี่ยน

คำนำสำนักพิมพ์

บางครั้งความสงบที่เคยมีอาจเป็นเพียงภาพลวงตาเท่านั้น ประโยคนี้คงไม่ต่างจากชีวิตในตอนนี้องนิวจีหนึ่ง สาวสวยมากความสามารถ ไม่ว่าจะชีวิตการงานหรือความรักของเธอ แทบจะเรียกได้ว่าสมบูรณ์แบบ แต่ว่าชีวิตเรียบง่ายที่เธอคิดว่ามีอยู่จริงเหล่านี้ ต้องเปลี่ยนไปเมื่อเธอได้พบกับโจวเสี่ยวซาน ชายหนุ่มที่เต็มไปด้วยปริศนา เขาทั้งหล่อเหลา มากความสามารถ และเป็นชายเพียงคนเดียวที่ทำให้เธอต้องพ่ายแพ้ต่อการต่อต้านความปรารถนาในจิตใจ แรงดึงดูดระหว่างพวกเขาไม่ต่างจากคลื่นพายุรุนแรง แฉกไปด้วยอันตรายที่จะทำลายทุกสิ่ง

กดลอจอน

จารชนมือหนึ่งอย่างโจวเสี่ยวซานพร้อมทำทุกอย่างเพื่อให้ภารกิจเสร็จ
สมบูรณ์ เขาเข้าหาหญิงสาวด้วยเจตนาแอบแฝง ทว่าภายใต้เล่ห์กลเหล่านั้น
ทั้งเขาและฉิวเจียหนิงเองกลับถลำลึกเข้าไป กลายเป็นความสัมพันธ์ต้องห้ามที่
ยากจะถอนตัวกลับมาได้

บทสรุปของทั้งคู่จะลงเอยอย่างไร ความรักและความแค้นที่เกิดขึ้นจะ
สามารถเปลี่ยนโชคชะตาของพวกเขาให้จบลงด้วยความสุขได้หรือไม่ สำนักพิมพ์
อรุณขอเชิญทุกคนไปติดตามเรื่องราวพวกเขาพร้อมกันเลยละ

กดลอจอ่าน

อสม

เมษายน 2564

เธอได้ยื่นขาพื้มพำข้างหู “เจี้ยหนิง เจี้ยหนิง...”
เสียงนาฬิกาดังเป็นระยะๆ พวกเขานอนอยู่บนเตียง
ฉิวเจี้ยหนิงหลับตาลง รู้สึกอ่อนเพลีย โจมเลี้ยวซานแนบแก้มไว้ที่ไหล่ของเธอ
เสียงทุ้มต่ำราวกับเสียงกระซิบ “ผมเคยฝันถึงคุณ”

เพียงแค่พลิกตัว เธอก็นึกเสียใจขึ้นมา

เมื่อครู่รุนแรงเกินไปหน่อย ทำเอาปวดหลังไปหมด เธอค้นหาหัวเตียง แล้วลุกขึ้นยืน รีบหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาสวมใส่ พยายามให้เบาที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้

ที่นี้อากาศหนาว แสงจันทร์ที่สาดส่องเข้ามาทำให้เห็นควันขาวที่พุ่งออกจากปาก เธอสูดจมูกเล็กน้อยเพราะหายใจไม่สะดวก

เสียงนี้ปลุกให้เขาตื่น

เขาแตะมือบนแขนของเธอ ฝ่ามือที่ร้อนผ่าว แต่เขาไม่พูดอะไร

เธอสวมเสื้อโค้ต รูดซิปรอกเท้าบูตขึ้นแล้วเดินจากมาโดยไม่หันหลังกลับ

หญิงสาวลงมาจากอาคาร เมื่อพ้นประตูใหญ่จึงกล้าพอจะแสดงอารมณ์ ชื่นเคืองที่คับแค้นใจออกมา เธออยากสบถว่า ทว่าไม่เคยพูด จึงได้แต่ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เธอก้าวขึ้นรถของตัวเอง เงยหน้ามองหน้าต่างห้องของเขา เห็นต้นกระบองเพชรวางอยู่สองกระถาง ลังเลอยู่ครู่หนึ่งจึงโทร.หาเขา เสียงโทรศัพท์ดังไม่นาน เขาก็รับสาย ทว่าไม่พูดอะไร

“ฉันเอง” เธอเอ่ย

“ครับ”

“วันนี้ไม่มีอะไรเกิดขึ้น พวกเราสองคนต้องลืมเรื่องนี้ให้หมด”

“...”

“คุณไต้ยีนหรือเปล่า”

แล้วก็ป็นเสียงตัดสาย เขาวางหูไปแล้ว

เธอสตาร์ตรถออกไป พลังคิดว่าที่ควรพูดก็พูดไปแล้ว อาจต้องขู่เขา
อีกสักหน่อย หลังจากนั้นก็ภาวนาขอให้เขายาล้ำเส้นก็แล้วกัน

ไม่น่าเลยจริง ๆ ทั้งที่รู้จักกันได้แค่สองเดือนเท่านั้น

ฉิวเจียหนิงเป็นนักวิจัยหลังปริญญาเอกวัย 26 ปี และเป็นลูกศิษย์สาวคนสำคัญของ
ของนักวิชาการหัวจื้อหลี่ แห่งมหาวิทยาลัยเป่ย์หั่วและนักวิชาการของสำนักงาน
วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขั้นสูง นักวิชาการหัวเป็นผู้อำนวยการห้องปฏิบัติการ
วัสดุศาสตร์¹

เมื่อสองเดือนก่อนคลาสเรียนปริญญาโทของเธอมีนักศึกษาฝึกงานจาก
อวิ้นหนาน² เข้ามาใหม่ซึ่งอยู่ในความดูแลของมหาวิทยาลัย

ขณะที่สอนพวกเขา เธอเห็นใบหน้าที่ไม่คุ้นเคยก็ออกไปคุ้ยหนึ่ง เขาคอนั้น
เอ่ยขึ้นว่า “ผมชื่อโจวเสี่ยวซาน เป็นนักศึกษาใหม่”

เธอส่งเสียง “อืม” ราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นจึงให้เหล่านักศึกษาเริ่ม
ทำการทดลอง

ไม่ว่าทำไมวันนี้นักศึกษาหญิงในห้องปฏิบัติการที่ปกติเชี่ยวชาญการ
ปฏิบัติการหลายคนต่างก็มีปัญหา กรูกันเข้าไปขอความช่วยเหลือจากนักศึกษา
ใหม่ที่ไม่ว่าอะไรก็ประสา เห็นได้ชัดว่ามีแรงจูงใจ

พอมองโจวเสี่ยวซานก็รู้ว่าคำตอบอยู่ที่ใบหน้าที่หล่อเหลาของเขานี่เอง

ฉิวเจียหนิงยิ้มในใจ เรียนหนังสือมาจนป่านนี้แล้วแต่ทุกคนต่างยังเป็น
สาวน้อยกันอยู่ดีละนะ

ตรงหน้าเธอกำลังรุ่นวาย

¹ คือวิชาที่ศึกษาเกี่ยวกับคุณสมบัติของวัสดุชนิดต่าง ๆ เช่น โลหะและโลหะผสม เซรามิกและ
แก้ว พอลิเมอร์และสิ่งทอ รวมไปถึงวัสดุประกอบและกระบวนการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญในการ
พัฒนาทางเทคโนโลยีต่อไป

² คนไทยคุ้นเคยในชื่อมณฑลยูนนาน

นอกจากวันธรรมดาที่สอนนักศึกษาปริญญาโทแล้ว ด้วยการสนับสนุนของนักวิชาการหวัง เธอกับรุ่นพี่อีกจำนวนหนึ่งจึงร่วมมือกันวิจัยโครงการวิจัยวัสดุอวกาศที่ทนความร้อนสูง ถ้าวัสดุ A ที่ประสบความสำเร็จสูงของโครงการนี้ผ่านการทดสอบก็จะนำไปใช้กับแผนการโครงการอวกาศทหารทันที นอกจากนั้นเธอกำลังเตรียมตัวแต่งงานกับจินปิ่นที่เป็นนักข่าวในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า เวลาจินปิ่นออกไปหาข่าวทางใต้ ดังนั้นฐานะปะปังทั้งหมดจึงเป็นหน้าที่ของเธอ ทำให้เหนื่อยล้าอยู่บ้าง

หลังจากสอนเสร็จ นักศึกษาในคลาสปริญญาโทกล่าวว่าคืนนี้จะมึนงานฉลอง ขอเชิญอาจารย์ฉิวไปร่วมงานด้วย

ฉิวเจียหนีงถาม “เนื่องในโอกาสอะไรละ”

“ต้อนรับนักศึกษาใหม่ครับ” หัวหน้าห้องตอบ

“อ้อ งั้นอาจารย์คงไม่ไปนะ” ฉิวเจียหนีงกล่าว “คืนนี้ยังต้องไปห้องแล็บชั้นสูงอีก แต่ว่าอาจารย์จะช่วยออกเงิน” เธอบอก “พวกคุณเอาใบเสร็จมา อาจารย์จ่ายเงินให้เอง ดีไหม”

นักศึกษาบอกเธอว่าขอให้เธออายุยืนหมื่นปี

เธอตอบกลับไปว่าแค่อายุยืนก็พอแล้ว

ขณะนั้นมีสายโทร.เข้ามา มองดูหมายเลข เป็นจินปิ่นนั่นเอง เธอเดินออกไปรับสาย เวลานั้นนักข่าวผู้รักความยุติธรรมคนนี้กำลังหาข่าวอยู่ที่กว้างซี³ สัญญาณไม่ค่อยดีขาดๆ หายๆ เธอจึงบอกเขาว่า “ดูแลตัวเองด้วยนะ”

จินปิ่นตอบกลับ “กำลังลงพื้นที่ ไว้ดี ๆ ผมโทร.หาใหม่นะ”

เธอกลับมายังห้องปฏิบัติการเพื่อเก็บข่าวของ นักศึกษาทั้งหมดต่างพากันกลับกันไปหมดแล้ว เหลือแค่ใจเสี่ยวซานที่กำลังจัดอุปกรณ์อยู่

“ทำอะไรอยู่” ฉิวเจียหนีงถาม “วางไว้ตรงนั้นแหละ เตี่ยเจ้าหน้าที่มาจัดเอง”

เขาตอบ “ไม่ลำบากหรอกครับ อีกเดี๋ยวก็เสร็จแล้ว”

³ หรือเขตปกครองตนเองกว้างซีจ้วง เป็นเขตปกครองตนเองระดับจังหวัดทางภาคใต้ของจีน

ต้นฤดูใบไม้ร่วง แสงแดดอบอุ่นสาดส่องใบหน้าของโจวเสี่ยวซานจนกลายเป็นสีขาวยางเบา

“คุณจะไปห้องสมุดหรือเปล่า”

เขามองเธอ ไม่พูดอะไรออกมา

“อ้อ” เธอบอก “มหาวิทยาลัยค่อนข้างใหญ่ ถ้าคุณจะไป ติดต่อฉันไปได้นะ ทางเดียวกันพอดี”

เขาหยิบหนังสือของตัวเองขึ้นมา “ครับ ถ้าฉันรบกวนด้วยนะครับ”

ฉิวเจียหนิงขบรยยนต์ฟอ์ด เธอเคยเรียนอยู่ในมหาวิทยาลัยที่สหรัฐอเมริกาสามปี ขบรยเร็วจนติดเป็นนิสัย จนถึงตอนนี้ก็ยังเป็นอย่างนั้นอยู่ แม้จะขบรยในมหาวิทยาลัยก็ไม่ลดความเร็วลงเลย

ไม่ทันไรก็ถึงที่หมาย ฉิวเจียหนิงบอก “ลาก่อนนะ จิงลิ ชื่อจักรยานไว้สักคันสิ จะได้สะดวกหน่อย โจว...”

“เสี่ยวซาน”

เธอพยักหน้าแล้วยิ้ม “พรุ่งนี้ค่อยเจอกัน”

“ขอบคุณครับ” เขาลงรถไปแล้วเอยกับเธอจากด้านนอก “ลตบู่หรือล่งหนอยก็ดีนะครับ ควนบู่หรือย้งไม่ควรสุดเข้าไป ใครๆก็รู้ว่าไม่ดีต่อสุขภาพ”

ฉิวเจียหนิงขบรถกลับบ้าน รู้สึกประหลาดใจมาตลอดทาง ทำไมตัวเองถึงไม่ระมัดระวังทั้งกลืนไวบรรถอย่างนั้น

เธอคิดเอาเองว่าโจวเสี่ยวซานผู้ระแวงระวังคนนี้จะเป็นักเรียนที่ดี แต่แล้วคาบเรียนที่สองเขาก็ขาดเรียน

สีหน้าของฉิวเจียหนิงนั่งสงบ ใครจะรู้ว่าคาบเรียนที่สามก็ยังไม่เห็นเขาเช่นเดิม

ก่อนเริ่มเรียนฉิวเจียหนิงถาม “ใครไม่มาบ้าง”

ไม่มีใครตอบ

“ไม่มีใครพูดจันเช็กชื่อละนะ” เธอทำท่าทางเปิดสมุดจดคะแนนขึ้นมา

นักศึกษาต่างอมยิ้ม ท่าทางมีความสุขที่ตัวเองได้กลับไปเป็นเด็กประถมอีกครั้ง

หัวหน้าห้องตอบ “อาจารย์ครับ โจวเสี่ยวซานไม่มาครับ”

“ทำไมล่ะ”

“ไม่ทราบครับ”

“คุณนี่ยังเป็นหัวหน้าห้องได้อีกเหรอ ใส่ใจหน่อยสิ ทำไมเพื่อนร่วมชั้นถึงได้ขาดเรียนอย่างไม่มีเหตุผลล่ะ” จิวเจียนนิ่งเอ๋ย “เอาละๆ ทุกคนเพิ่มความร้อนให้ขาดได้”

ไม่ว่าอย่างไรนักศึกษาทุกคนก็โตเป็นผู้ใหญ่กันแล้ว ต่อให้เขาไม่ปรากฏตัว จิวเจียนก็คงจะไม่ซักถามอีก ใครไม่รู้จักเรียนหนังสือกันบ้าง ทุกคนต่างก็มีเป้าหมายของตัวเองทั้งนั้น

สัปดาห์นั้นจิวเจียนมีนัดกับเพื่อนสาวที่เรียนด้วยกันที่อเมริกา เป็นการรวมตัวของเพื่อนที่คบกันมานาน ทุกคนไปดื่มเหล้าด้วยกัน สาวๆ กลุ่มนี้ชอบเรื่องพวกนี้มาตั้งแต่เรียนมหาวิทยาลัย เจียนเองก็เป็นคนจริงจังมาแต่ไหนแต่ไร เธอสวมชุดราตรีเกาะอกสีดำยี่ห้อชาแนลไปตามนัด ริมฝีปากแต้มสีชมพูกุหลาบ

เมื่อสาว ๆ ทั้งหลายถูกเปรียบเทียบกับนักวิจัยปริญญาเอกที่สละสมาธิตั้งแต่เกิด จึงเลี้ยงไม่ได้ที่จะแซวกันนิด ๆ หน่อย ๆ

เมื่ออีกฝ่ายทัก “เธอแต่งตัวแบบนี้ดูไม่สมกับเป็นอาจารย์เลยนะ”

จิวเจียนนิ่งก็ตอบว่า “จะอธิบายฉันก็อธิบายเถอะ ไม่ต้องหาเรื่องให้ฉันดูไม่ดีหรอก ตอนนี้ฉันไม่ได้สอนหนังสืออยู่สักหน่อย”

“ฉันก็หวังว่าอย่าให้เธอสอนหนังสือเลย”

ทั้งหมดชนแก้ว

ไม่ว่าใครเป็นคนเลือกร้านอาหารวันไหนกันแน่ อาหารการรสชาติดีสดใหม่ ชวนน้ำลายสอ เหล้าขาวรสเลิศ เมื่อเพื่อนเก่าพบปะกันอีกครั้งก็มีความสุขเสียจนชนแก้วต่อแก้ว เมื่อแอลกอฮอล์ลำแดงฤทธิ์เดช จากสาวบริสุทธิ์ในวันธรรมดา ก็กลับสู่ร่างเดิม พุดจาละเอะ

เรื่องที่จิวเจียนจะแต่งงานทำให้ทุกคนเป็นห่วง ทั้งยังเสียดายที่เธอเอาตัวเองเข้าไปอยู่ในวังวนของความรักเร็วขนาดนี้

จิวเจียนบอกว่า “พวกเธอจะไปรู้อะไร ฉันกับจินปิ่นนะเป็นคู่สร้างคู่สม

กันมาตั้งแต่เด็ก ตอนที่ฉันอยู่อเมริกา เขาปฏิเสธผู้หญิงไปตั้งมาก สามปีเชียวนะ พวกเราส่งจดหมายถึงกันเดือนละฉบับ เขาเก็บไว้หมดเลย”

พอฟังอย่างนั้นสาว ๆ เลยเห็นด้วย “ฉันป็นผู้ชายที่ดี”

มีคอนเอยเสริม “รักกันขนาดไหนหรือถึงได้ตัดสินใจแต่งงานกันนะ”

ฉิวเจียหิงคิดหาคำตอบอยู่เนิ่นนาน แต่พบว่าตัวเองตอบคำถามนี้ไม่ได้ เธอเรียกพนักงานให้มาเติมเหล้า รีบเปลี่ยนบทสนทนา ก่อนลุกไปห้องน้ำยังทิ้งระเบิดคำถามไว้เสียใหญ่โต อะไรล่ะที่เรียกว่า “รักกัน”

เธอแข่งขาอ่อน ต้องพุงตัวเดินเลียบผนังหลายก้าวกระทั่งเจอคนรู้จัก

โจวเสี่ยวซานยืนอยู่ข้างเคาน์เตอร์ เขาเองก็เห็นเธอ มองเธออยู่อย่างนั้น ไม่พูดไม่จา

แอลกอฮอล์ออกฤทธิ์ เธอโกรธจนร้องตัวไว้มืออยู่ เดินตึงตังเข้าไปถาม “หัวหน้าห้องบอกคุณเรียงว่าขาดเรียนเกินห้าครั้งจะไม่มีสิทธิ์สอบ”

“...”

“คุณมาทำอะไรที่นี่”

โจวเสี่ยวซานทำท่าแข็งอยู่นานก่อนตอบ “...ทำงานครับ”

ฉิวเจียหิงไม่พูดกับเขาก็กลับเดินเข้าไปพูดกับหัวหน้าของเขาที่สวมชุดสูทผูกไทอยู่ในห้องโถง

“ผู้จัดการละ คุณเป็นผู้จัดการหรือเปล่า จ้างนักศึกษาในวันที่ไม่ใช่วันหยุดเกินเวลา พวกคุณหาเรื่องใส่ตัวอยู่นะ เข้าใจหรือเปล่า ฉันเป็นใครนะเธอ ก็เป็นอาจารย์ของเขาอะสิ”

สาวงามเจิดจายในชุดแบรนด์เนมหยิบยกกฎหมายของสหรัฐอเมริกามาได้เถียงกับคนจีนในร้านอาหาร ลูกคำที่มารับประทานอาหารต่างพากันมองอย่างสนใจ เบ้าปากให้กับความแปลกประหลาดของเธอ ถ้าเป็นเรื่องจริง ผู้หญิงคนนี้ก็เป็นอย่างของคอนมี้ความรู้สมัยนี้เลยนะสิ มีทั้งความรู้ ความสวย ความรับผิดชอบ ความกระตือรือร้น แล้วก็หน้าอกที่เป็นของจริงนั่นด้วย

โจวเสี่ยวซานใช้เสื้อคลุมร่างกายท่อนบนของเธอจนมิดชิดแล้วพาออกมาจากร้านอาหารทั้งๆที่เธอยังคงเคืองโกรธกับความไม่เป็นธรรมจนมือสั่น ไม่รู้ว่า

เป็นเพราะความโกรธหรือเพราะฤทธิ์ของแอลกอฮอล์กันแน่

โจวเสี่ยวซานหยิบกุญแจรถออกมาจากกระเป๋าของเธอ “ผมส่งคุณกลับบ้านนะ”

นอกจากบอกทางกลับบ้าน ตลอดทางก็ไม่มีคำพูดออกจากปากของคนทั้งคู่

สุดท้ายรถจอดหน้าประตูเขตที่อยู่อาศัยของบ้านเธอ โจวเสี่ยวซานเอ่ย “บ้านสวยจังครับ”

ฉิวเจียหนิงหันหน้ามาพูดกับเขา “คุณโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่ว่าฉันเป็นอาจารย์ของคุณ ต่อให้ไม่ฟังฉันก็ต้องพูด ใช่ว่าคุณจะทำงานไม่ได้ แต่ทำไมต้องรบกวนการเรียน คุณสามารถหาเงินเล็กๆ น้อยๆ มาใช้จ่ายได้ก็จริง แต่กลับกระทบกับการเรียนและการทำวิจัย แล้วต่อไปจะมีอนาคตที่ดีใส่กับเขาได้ยังไงกันล่ะหืม”

เธอโผล่หลังการและอุดมการณ์ของตัวเองออกมา ขณะที่ในสมองอีกส่วนหนึ่งคิดว่านอกจากจะสอนวิจัยทางวิทยาศาสตร์แล้ว เธอยังเป็นที่ปรึกษาได้ไม่เลว

เธอพูด เขาก็พยักหน้ารับ

“ฉันไม่ได้ล้อเล่นนะ โจวเสี่ยวซาน ถ้าคุณขาดเรียนอีกครั้งเดียว คุณจะไม่มีสิทธิ์สอบ”

เธอหยิบเงินจากกระเป๋าออกมาแล้วยื่นให้เขา “ฉันมีติดตัวไม่มาก คุณเรียกรถกลับมหาวิทยาลัยไปก่อนนะ แล้วเรื่องเงินค่าครองชีพพวกนั้นเราค่อยว่ากันทีหลัง”

โจวเสี่ยวซานกำเงินของเธอไว้ในมือ มองดูก่อนใส่ไว้ในกระเป๋าเสื้อ พลางเอ่ยขึ้น “ขอบคุณครับ”

เธอบอกเขาให้กลับไปได้แล้ว

เขาก้าวลงจากรถอย่างเชื่อฟัง

ฉิวเจียหนิงหยิบบุหรี่ยืนมาจุด

เขาโบกมือเรียกรถได้แล้ว ทว่าจู่ๆ ก็เดินย้อนกลับมายืนที่นอกหน้าต่างรถ

คว่ำบุหรือออกจากปากของเธอ แล้วโยนลงพื้น เหยียบมันจนดับสนิท

พอนักวิชาการหวังรู้เรื่องนี้ วันหนึ่งก็เข้ามาล่อฉิวเจียหนิง “คุณดังใหญ่แล้วนะ นักวิทยาศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเป่ย์ทัวแต่งตัวสวยไปทะเลาะกับคนอื่นในร้านอาหาร วันนั้นมีผู้สนับสนุนที่เป็นพันธมิตรของมหาวิทยาลัยอยู่ที่นั่น ทุกคนจำคุณได้นะ”

“แต่ฉันช่วยนักศึกษาคนนี้ได้ไหมคะ” ฉิวเจียหนิงกล่าวอย่างมั่นใจในตัวเอง “มาเรียนได้ไม่กี่วันก็ขาดเรียน ก็คงแค่ครั้งนี้เท่านั้น ฉันคงไม่กล้าทำอะไรแบบนั้นอีก”

“แต่ฉันก็คุ้มค่าไม่ใช่เหรอ” นักวิชาการหวังเอ่ย “เขาเป็นนักศึกษาที่ดีไหม”

“ฉลาดเป็นกรด หัวดี ทักซะเยี่ยมไปเลยคะ”

“งั้นวันหลังให้ฉันเจอเขาบ้างสิ กินข้าวด้วยกันเป็นไง”

“ตามนั้นค่ะ”

พวกเขาแก้ไขเอกสารรายงานการใช้วัสดุ A บนอวกาศในห้องทำงานของนักวิชาการหวัง หนึ่งเดือนต่อจากนี้จะต้องส่งเอกสารให้กับกองทัพแล้ว ใครที่บันทึกกรรมวิธีการหลอมถูกเก็บเอาไว้ในตู้เซฟของนักวิชาการหวัง ถ้าผ่านการทดสอบของกองทัพก็จะนำไปใช้เป็นวัสดุชนิดใหม่ในอวกาศอย่างเป็นทางการ ซึ่งเท่ากับว่าจะกลายเป็นเทคโนโลยีลับของประเทศนี้ด้วย

ครอบครัวของโจวเสี่ยวซานลำบากแสนเข็ญ แน่หนอนว่าฉิวเจียหนิงไม่ได้แพร่กระจายเรื่องนี้ออกไป เธอหางานสั้นๆ ในห้องปฏิบัติการให้เขาทำ เช่น ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่เก็บภาชนะ ได้เงินเดือนจากนักวิชาการหวังจ้อยหลี่เดือนละหนึ่งพันหยวน เจ้าหน้าที่บอกเธอว่า ไม่งั้นก็เปลี่ยนกัน ให้เขามาทำงานแทนเถอะ ผมไปเป็นนักศึกษาให้ก็ได้ ฉิวเจียหนิงหัวเราะพลางเอ่ยว่า “พี่หลี่ พุดอะไรออกมาคะ ทางบ้านเด็กๆ ลำบาก พวกเราเป็นอาจารย์ ถ้าไม่มีมือเข้าช่วยแล้วใครจะช่วย”

“อาจารย์ฉินนี่หูตากว้างไกล ใจกว้าง แถมยังเป็นอารยชน ใครได้เป็นภรรยาถือว่าโชคดี”

“แหม พุดเกินไปค่ะ” เธอตอบ่าของพี่หลี่

เธอไม่เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โต แคโจวเสี่ยวซานรับน้ำใจเธอก็พอใจแล้ว ต่อมาเขาไม่เคยขาดเรียนอีก ปฏิบัติตามกฎหมายเป็นอย่างดี

เวลาผ่านไปไม่นาน วันหนึ่งหลังเลิกเรียน ขณะฉิวเจียหนิงกำลังดื่มน้ำโจวเสี่ยวซานก็เดินเข้ามาพาลงเอย “ที่บ้านผมเอาชาผู่เออร์⁴มาให้ คุณจะลองชิมดูหน่อยมั้ย”

เธออารมณ์ไม่ค่อยดี เพราะตอนเช้าโทรไปหาจินปิ่นครึ่งหนึ่ง เขากำลังยุ่งอยู่กับการปั่นต้นฉบับ ไม่มีอารมณ์คุยด้วย พูดกันได้ไม่กี่คำก็วางสาย

ตอนนี้เธอกำลังหาคนระบายอารมณ์อยู่พอดี

ฉิวเจียหนิงวางแก้วน้ำลง ไม่เหลือบตาขึ้นมองโจวเสี่ยวซานด้วยซ้ำ มือข้างหนึ่งปิดคอมพิวเตอรืพาลงเอยถาม “ทำไมคุณถึงได้ไม่มีมารยาทเลยล่ะ”

“ครับ?” เขาตกตะลึงที่เธอถามแบบนั้น

“คุณคิดว่าตัวเองเป็นใคร ฮี โจวเสี่ยวซาน เวลาเรียนหนังสือ คุณเรียกอาจารย์แบบนี้ตลอดเลยเธอ”

เธอมองถูกระดาษประณีตงดงามที่เขาถืออยู่ คิดว่านั่นคือชาผู่เออร์ที่เขาเอ่ยถึง “ฉันไม่ดื่มชา คุณเก็บไว้เองเถอะ”

มีเสียงดังมาจากด้านนอก “เจียหนิง ทำไมวันนี้ถึงได้หงุดหงิดขนาดนี้ล่ะ”

เสียงนั้นเป็นของนักวิชาการหวังจื้อหลี่

ฉิวเจียหนิงลุกขึ้น “อาจารย์ เออ เปล่าค่ะ ฉันไม่ได้หงุดหงิดอะไร ทำไมถึงมาที่นี่ได้ล่ะคะ...”

“ทางคณะมีประชุมล่ะ ฉันก็เลยเข้ามาดูนักศึกษาชั้นต้นๆ ด้วยเลย”

เธอมองโจวเสี่ยวซาน “อาจารย์คะ นี่เป็นนักศึกษาที่มาจากอวิ้นหนานที่ฉันเคยพูดถึงค่ะ”

นักวิชาการหวังจื้อหลี่ออกมา “อาจารย์ของคุณร้ายกาจขนาดนี้ ต่อไปยังจะกล้าขาดเรียนอีกหรือเปล่า”

โจวเสี่ยวซานตอบ “ไม่แล้วครับ เออ ร้ายกาจจริงๆ ครับ”

⁴ชาที่ปลูกทางตอนใต้ของมณฑลอวิ้นหนาน ประเทศจีน

ฉิวเจียหิงชำเลื่องมอจวเลี้ยวซานด้วยท่าทางไม่พอใจ

จวเลี้ยวซานทำเป็นมอจข้ามท่าทางของเธอ

“พวกเรากินข้าวกันเถอะ เจียหิงว่างหรือเปล่า”

“ฉันว่างค่ะ” ฉิวเจียหิงพูดขึ้น “แต่เขาไม่”

“ผมว่างครับ” จวเลี้ยวซานกล่าว

พวกเขามีเวลารว่างจริง ๆ อย่างที่ว่า มื้อกลางวันมื้อหนึ่งพร้อมเหล่า กินกันอยู่สองชั่วโมง นึกไม่ถึงว่าที่แท้แล้วนักวิชาการหวังมีความหลังกับวีนนานไม่น้อย

“อาจารย์เคยทำร่อยุ่ที่นั่นหรือคะ ทำไมไม่เคยพูดถึงเลย” ฉิวเจียหิงเอ่ยถาม

“ผมเคยพูด แต่พวกคุณคงลืมไปแล้ว ผมพักในเตี่ยวเจียวโหลว⁵ สามปี”

“อ้อ แบบนี้เนือง ฉันพอจะจำได้บ้างแล้วค่ะ”

จวเลี้ยวซานเอ่ยขึ้น “ครอบครัวผมอาศัยอยู่ในเตี่ยวเจียวโหลวมาตลอด หลังบ้านเป็นไร่ชา แม่ของผมตากชาเอง นี่เป็นชาที่แม่ทำครับ”

ฉิวเจียหิงมอจโดยไม่เอ่ยปาก รู้สึกเสียใจที่เธอนึกหน้านักศึกษาคนนี้

นักวิชาการหวังเอ่ยถาม “ก่อนหน้านี้คุณเคยมาปักกิ่งบ้างไหม”

“ไม่เคยครับ” จวเลี้ยวซานตอบ

“งั้นก็ต้องเดินเตี่ยวบ้าง” นักวิชาการหวังเอ่ย “ฉิวเจียหิง คุณว่างพาเขาดูชมเมืองหรือเปล่า”

กระตือรือร้นเกินไปไหมเนี่ย ฉิวเจียหิงคิดในใจ จะให้ใช้เวลาและเรี่ยวแรงของเธอไปกับคนอื่นแบบนี้เนี่ยนะ เธอรับปาก ทว่าในใจคิดว่าเธอก็คงไม่ทำไปอย่างนั้น เอาเข้าจริงก็จะไม่ทำ

หลังได้ชาผู่เออร์ไปนักวิชาการหวังก็ยืมรับ

เธอส่งจวเลี้ยวซานกลับหอพัก มอจจากข้างล่างขึ้นไปยังชั้นบน แล้วถาม “แล้วนี่อยู่กันยังงัยละ”

⁵ เดิมเป็นคำเรียกบ้านที่มีลักษณะพิเศษของชนกลุ่มน้อยเผ่าต่างๆ ทางตอนใต้ของประเทศจีน นิยมสร้างริมน้ำหรือเชิงเขา โดยห้วยเสาสีลงไม้ในน้ำ หรือยกพื้นสูงให้พ้นระดับพื้นที่ลาดชันไม่เท่ากัน และเพื่อป้องกันสัตว์และแมลง ปัจจุบันในวีนนานมีสถานที่ชื่อเตี่ยวเจียวโหลวเป็นย่านที่อยู่อาศัย

“ห้องละสองคน ตอนนี้อยู่คนเดียว ก็ไม่แย่นะครับ”

“อืม” เธอมองเขา “งั้นก็ดี พรุ่งนี้เจอกันนะ”

โจวเสี่ยวซานมองเธอเช่นกัน “คุณจะไปเที่ยวชมเมืองเมื่อไหร่”

คำพูดของเขาทำให้เธอหัวเราะออกมา คนคนนี้นี่ยังงักแงนะ ยึดถือคำพูด
ลอยๆ พวกนั้นเป็นจริงเป็นจังไปได้

“ฉันไม่ว่าง” เธอบอก

“แต่คุณรับปากแล้ว” เขามองเธอ สีหน้าสงบนิ่ง ดวงตามุ่งมั่น “ตอนที่
กินข้าว ต่อหน้านักวิชาการหวั่งไ้ครับ”

“คุณเข้าใจว่าฉันว่างเหรอ” จริงๆ เธออยากถามว่านี่คุณปัญญาอ่อนหรือ
โจวเสี่ยวซานไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจ เพียงแค่มองและรอให้เธอตอบ

“ก็ได้ สุดสัปดาห์นี้ก็แล้วกัน” เธอคิดว่ายังงักแงก็ควรรับปากเขาไปก่อน “วัน
ธรรมดาฉันมีสอน ถึงตอนนั้นฉันค่อยนัดไปอีกครั้ง”

เขากล่าวลา จากนั้นจึงลงจากรถ

ขณะที่โจวเสี่ยวซานกำลังจะเข้าไปในอาคาร เธอบีบแตรไล่หลังเขาหลาย
ครั้ง

เขาหันกลับมามอง

“ต้องให้ฉันบอกคุณยังไง โจวเสี่ยวซาน” เธอเอ่ย “แค่อาจารย์ฉิวคำเดียว
ก็เรียกไม่ได้ใช่ไหม ฉันยังเป็นอาจารย์คุณอยู่หรือเปล่า”

เขาตอบกลับอย่างซัดถ้อยซัดคำ “ไม่”

อากาศต้นฤดูใบไม้ร่วง แสงอาทิตย์และใบไม้สีเขียวผสมผสานเข้าด้วยกัน
โจวเสี่ยวซานยืนอยู่ใต้ต้นหยาง^๖ เงามีแสงต้องใบหน้าของเธออยู่หรือไม่

เธอเรียนวิทยาศาสตร์ เชื่อในตัวเลขและสูตรเอามากๆ บางครั้งก็ละเลย
สัญชาตญาณของตัวเองไป ทว่าเวลานี้จริงๆ ก็มีความรู้สึกบางอย่างที่ไม่ชอบมาพากล
ทะลักเข้ามาในใจ คนคนนี้ทำให้ใจเธอกระสับกระส่าย

สัญชาตญาณการป้องกันตัวทำให้ฉิวเฉียดหนึ่งจใจสิ่งเรื่องที่เกิดขึ้นจนหมดสิ้น

^๖ พืชในตระกูล Populus เป็นพืชจำพวกเดียวกับนุ่น

พอถึงวันเสาร์ช่วงสายก็ไปเตาหลอมแรกซึ่งเป็นโครงการที่ร่วมมือกัน ตกบายนัดน้องสาวต่างมารดาไปชวมน่าแบบเกาหลี กลางคืนกลับบ้านของตัวเอง ทวีกำลังฉายภาพยนตร์เรื่อง *สัมผัสรักจากเทพ เสฟซึ่งถึงวิญญาณ*⁷ ของนิโคลัส เคจ ที่เธอชอบมากที่สุด ครั้งนี้ตอนถึงฉากที่นิโคลัสแสดงเป็นเทพในชุดสีดำ สีหน้าไม่สะทกสะท้านของเขากลับเหมือนกับใครบางคน

ตอนนั้นเสียงโทรศัพท์ดังขึ้นพอดี

เธอเห็นหมายเลขภายในของมหาวิทยาลัยเลยรู้ว่าเป็นใคร ผ่านไปนาทีที่ว่าเมื่อเธอไม่รับสาย อีกฝ่ายก็ไม่ได้โทร.กลับมาอีก

นอกหน้าต่างคือวตรรีไรชอบเซต เธอเหม่อลอยครู่หนึ่ง

คืนวันที่ผ่านไป มีคนมากดกริ่ง เธอตกใจ มือสั่นเทาทำเอาน้ำกระฉอกออกมาจากแก้วที่ถืออยู่กว่าครึ่ง

คงไม่มีอะไรผิดปกติหรอกนะ

เธอเดินช้าๆ ระวังอยู่นานถึงกล้ามองช่องตาแมวที่ประตู ก่อนถอนหายใจทันที เป็นจินปิ่น คู่หมั้นของเธอที่ยืนหมดเรี่ยวแรงจากการเดินทาง

เธอเปิดประตูให้เขาเข้ามา จากนั้นดัมบะหมี่ให้กิน

จินปิ่นนั่งลงพลางเล่า “มันยากมาก ๆ สำหรับผมที่ต้องปลอมตัวเข้าไปในบ่อนพนัน กลัวว่าจะมีพิรุณ โชคดีที่สมัยเรียนมหาวิทยาลัยเคยเรียนวิธีเล่นจูกู้ต้า⁸ มาก่อน จงใจเล่นแพ้บ้าง เล่นอยู่หลายรอบ ถ่ายรูปมาได้หลายรูปเลยนะ”

“คุณกล้าเกินไปหน่อยหรือเปล่า” จิวเจียหิงตอกไข่สองฟองลงในบะหมี่คนช้าๆ “ถูกจับได้ขึ้นมาหิวถูกส่งตัวไปถึงไหนต่อไหน”

“ก็เสี่ยงอยู่บ้าง” จินปิ่นเอ่ย “แต่ว่ารูปพวกนี้เป็นข้อมูลข่าว แถมยังเป็นหลักฐานในชั้นศาลได้ด้วย คุณรู้ไหม แม้แต่กระทรวงความมั่นคงก็ยังเอามาไม่ได้เลย”

เธอยิ้ม “ซี! ไม่สิคุณนะ”

⁷ *City of Angels* หนังสือโรมแนติกเมื่อ พ.ศ. 2541

⁸ การพนันชนิดหนึ่ง ใช้ไพ่สำหรับในการเล่น

ฉินปินถาม “แล้วคุณล่ะ เป็นยังไงบ้าง งานใหญ่ใกล้สำเร็จหรือยัง”

“ใกล้แล้วละ” ฉิวเจียหนิงว่า “หลังจากเสร็จเรื่องนี้ อาจารย์ของฉันบอกว่าจะมอบของขวัญแต่งงานให้พวกเราด้วยนะ”

“เฮ้อ พุดเรื่องนี้ขึ้นมา คุณเลยลำบากแย่ ผมแทบไม่ได้ทำอะไรเลย เรื่องงานแต่ง คุณเป็นคนจัดการแทบทั้งหมด”

“ไม่มีปัญหาหรอกนะ” ฉิวเจียหนิงกล่าว “ก็แค่จองโรงแรม ซื้อมอเตอร์ไซด์ เขียนการ์ดเชิญ ไปหาคนรู้จักเท่านั้นเอง ฉันทำได้สบายมาก อ๊ะ บะหมี่เสร็จแล้ว”

“คิดถึงผมไหม” ฉินปินถาม

“ก็ไม่ได้คิดถึงอะไรนี่ ฉันยุ่งจะตายไป”

“เป็นผู้หญิงหรือเปล่าเนี่ย”

เธอหัวเราะหึ ๆ ขึ้นมา “ฉันเป็นผู้หญิงหรือเปล่า คุณไม่รู้หรือไง เตี่ยกินเสร็จแล้วก็พักผ่อนสักหน่อยเถอะ”

ในขณะที่ร่างกายและจิตใจกำลังผ่อนคลายจึงไม่ทันระวังตัว พอโทรศัพท์ดังขึ้น ฉิวเจียหนิงจึงรับสายทันทีโดยไม่ทันมองหมายเลข จากนั้นก็รู้สึกราวกับว่าเสียงนั้นส่งมาจากอีกโลกหนึ่งก็ไม่ปาน “สุดสัปดาห์นี้ยังมีเวลาเหลืออีกวันหนึ่งนะครับ”

“โจวเสี่ยวซาน”

“ผมเอง”

เธอถือโทรศัพท์พลาสมองไปนอกหน้าต่าง ห้องฟ้าในคืนฤดูใบไม้ร่วง มีดครีมีราวกับกำแพงอันแข็งแกร่ง มีหมอกลอยขึ้นมา กลบแสงไฟจากบ้านเรือนทั้งหลาย

ลำคอของเธอหดเกร็ง เน้นหนักกว่าจะพูดออกมาได้ “ฉันลืมไปนะ อ้อ ฉันบอกคุณไปแล้วนี่ว่าฉันยุ่ง”

“ยุ่งหรือว่าลืมกันแน่ครับ”

“...”

ฉินปินเดินออกมาจากห้องครัว เธอเลยรีบวางสาย ในใจได้แต่รู้สึกเสียใจที่ทำแบบนั้น เธอจะเข้าไปเพื่ออะไรกันนะ แค่ว่าโทรศัพท์กับนักศึกษาที่มีอะไรที่ต้อง

ปิดบัง ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ได้โทรกลับไป

คืนนั้นเธอฝันถึงโจวเสี่ยวซาน แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังไม่รู้ลึกลับประหลาดใจ

ชายหนุ่มใบหน้าขาว ดูหล่อเหลาเอากการ หากสังเกตให้ดี ๆ จะพบคิ้วและดวงตาคมเข้มที่ยิ่งดูยิ่งเร้าใจ เขามองเธอ จากนั้นยิ้มเล็กน้อย

“ฉันไม่ได้ติดค้างอะไรคุณสักหน่อย” เธอเอ่ย “ทำไมถึงได้ตามยังกับจะทวงหนี้เช่นนั้นแหละ”

“ใครบอกว่าฉันไม่ได้ติดค้างอะไร” โจวเสี่ยวซานที่อยู่ในฝันพูด ใบหน้าเริ่มพร่าเลือน

“ฉันเป็นอาจารย์ของคุณนะ”

“ไม่ใช่สักหน่อย”

ในความฝันนั้น การกระทำและคำพูดของเธอไม่เย็นเยื่อ แสดงความไม่พอใจไม่ก็คำก็ขอตัวออกมา แต่จู่ ๆ ชายหนุ่มเอื้อมมือมาคว้าแขนของเธอไว้ เธอลืมหัดขึ้นทันที เหงื่อท่วมตัว

วันอาทิตย์ที่ฝนตก

ฉินปินโทรศัพท์ไปหาหัวหน้าและเพื่อนร่วมงานตั้งแต่เช้าตรู่เพื่อแจ้งว่าเขาสบายดี ฉิวเจียหนิงนั่งกอดเล็บอยู่บนโซฟาริมหน้าต่าง เขาวางสายแล้วเข้ามาดึงมือเธอลง “ทำอะไรอยู่ หงุดหงิดใจอะไรหรือเปล่า”

เธอเอ่ยชวนเขา “พวกเราอย่าอยู่ในบ้านกันเลยนะ ออกไปกินข้าวกันดีมั้ย”

“ฝนตกอยู่นะ”

“ไปเถอะน่า”

ทั้งสองไปกินอาหารฝรั่งที่ร้านแม็กซิมส์ห่างจากบ้านไม่กี่ถนน ฉิวเจียหนิงจิตใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวไม่รับรู้รสชาติอาหาร ได้แต่มองข้างนอกไม่หยุด ดูเหมือนว่าฝนตกลงมาเรื่อยๆ สายฝนเจ้ากรรมใจร้ายไม่ยอมหยุด เธอพยายามปลอบตัวเองให้คลายกังวล นี่ไม่ใช่สัญญาณที่เธอเต็มใจเลยแม้แต่น้อย แต่พระเจ้าช่างไม่ให้หน้ากันบ้างเลย

ฉินปินพบคนรู้จัก เขาพาเธอเข้าไปพักหาย อีกฝ่ายเป็นคู่หนุ่มสาว ได้ยินมาว่าพวกเขา กำลังจะแต่งงานกัน ฉินปินวกกลับไปพูดถึงเรื่องที่จะไปท่องเที่ยวด้วยกันปลายปีนี้อ่างอกรส เขาเสนอความคิดว่าจะไปซีจาง¹ โดยนั่งรถไฟที่เพิ่งเปิดให้บริการไป ทั้งน่าสนใจและยังมีความหมาย ส่วนฉิวเจียหนิงมองโทรศัพท์

¹ เขตปกครองตนเองทิเบต

มือถือ

“คุณมีธุระอะไรหรือเปล่า” ฉินปินถาม

สมองของเธอทำงานอย่างว่องไว เงยหน้าขึ้นแล้วโกหกออกมา “ดูเหมือนว่าจะว่างของในห้องปฏิบัติการไว้ไม่ได้ดิฉัน”

“นั่นคุณรีบไปดูแลอะ”

“คุณกลับบ้านคนเดียวได้หรือเปล่า”

“ไม่มีปัญหา รีบไปเถอะ”

เธอวิ่งออกจากร้านโดยไม่ได้กางร่มด้วยซ้ำ ขับรถฝ่าฝนจากฝั่งตะวันออกไปยังฝั่งตะวันตกของเมือง บีบแตรที่หน้าประตูมหาวิทยาลัยครั้งหนึ่งแล้วก็แล่นเข้าไป รถเฉียดขยี้เสื้อของนักศึกษาสาวกับลมที่โหมกระหน่ำ จากนั้นต้องชะลอความเร็วเพราะลูกระนาดที่ทำให้สะท้อนจนเจ็บบั้นเอว เธอมุ่งตรงไปที่หน้าหอพักของโจวเสี่ยวซานที่เคยมาคราวก่อน แล้วเบรคอย่างแรงจนเกิดเสียงดัง “เอ๊ยด”

ฉิวเจียนิงมองตัวเองในกระจก หน้าและหูแดงระเรื่อ ผมแผ่ยุ่งเหยิงราวกับรื้อร่อนวิ่งมาอย่างไรร้อยยั้ง

เธอตำหนิตัวเองนิดหน่อย

รู้อย่างนี้เมื่อวานรักษาคำพูดเสียก็ดีหรือก ไม่อย่างนั้นวันนี้ก็ต้องมา นึกก็บ่ายแล้ว พาเขาไปที่ไหนดี พระราชวังฤดูร้อนที่อยู่ข้างมหาวิทยาลัยดีไหมนะ

แต่ว่าไม่ใช่ประเด็น ประเด็นคือเธอค่อนข้างงุนวายใจ

หลังจากสูบบุหรี่หมดไปมวนหนึ่ง เธอก็โทรหาเขาแต่ไม่มีคนรับสาย

ฉิวเจียนิงมองห้องชั้นบน เห็นหน้าต่างเปิดแง้มอยู่ กิ่งของต้นหยางกิ่งหนึ่งลอดเข้าไปภายในห้อง

ฉิวเจียนิงรอลักครู่จึงลงจากรถ เดินเข้าไปในตัวอาคาร

ในหอพักมีคนอยู่ไม่มาก เนื่องจากวันนี้เป็นวันอาทิตย์นักศึกษาจึงพากันไปทำงานพิเศษ อ่านหนังสือ นัดเดท ต่างคนต่างมีแผนของตัวเอง ด้านบนของทางเดินมีเสื้อผ้าและรองเท้าผู้ชายแขวนเป็นแนวยาว ทั้งกลิ่นเหงื่อ กลิ่นกาย และกลิ่นสบู่ผสมปนเป้มาซัวไปหมด

ประตูห้องของโจวเสี่ยวซานเปิดอยู่ เธอกระแอมไอออกมาครั้งหนึ่งถึงได้

ก้าวเข้าไปข้างใน แล้วฉิวเจียหนิงก็ตะลึงงัน

โจวเสี่ยวซานไม่อยู่ แต่กลับมีเด็กสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ภายในห้อง เด็กสาวคนนี้อายุไม่มาก ใบหน้าเท่าฝ่ามือ ดวงตากลมโต ปากเล็ก และหนา ผิวสีม่วงขาว เธอใส่เสื้อสายเดี่ยวกับกางเกงยีน กัลลัมแขนแนบเป็นลอนสวย ด้านข้างของไหล่มีรอยสักสีดำรูปสามเหลี่ยมสะดุดตา

เด็กสาวรูปร่างคนนี้ดวงหน้าโค้งเว้าได้รูปเหมือนชาวต่างชาติ คล้ายคนมาเลเซีย นัยน์ตาดวงแบบคนเอเชียได้ เธอมองฉิวเจียหนิงด้วยท่าทางวางอำนาจ

“โจวเสี่ยวซานล่ะ นี่ไม่ใช่ห้องของเขาหรอกหรือ” ฉิวเจียหนิงถามเสียงดัง แสดงท่าทางเข้มงวด

“นี่ห้องของเขา” เด็กสาวตอบ “เดี๋ยวเขาก็มา”

เด็กสาวคนนี้นั่งบนเก้าอี้ เธอขยับหมอนที่หนึ่งครั้งรอบ สายตาจ้องฉิวเจียหนิง เธอใส่กางเกงโดยพับชายขึ้นมา ปลายรองเท้าหนังหัวแหลมสีดำที่สวมอยู่นั้นชี้มาด้านหน้า

ฉิวเจียหนิงคิด จะว่าสวยก็สวยอยู่หรอก แต่เสื้อผ้าทั้งตัวตั้งแต่เสื้อสายเดี่ยวยันรองเท้า เหมือนกับการใส่เสื้อผ้าตั้งแต่หน้าร้อนจนถึงหน้าหนาว ถ้าเป็นน้องสาวเธอละก็ คงต้องสอนสักหน่อยแล้วว่าควรจะจับคู่เสื้อผ้าแบบไหน เพื่อให้ตัวเองถูกทรมานด้วยความหนาวท่อนบนแล้วร้อนท่อนล่างแบบนี้

เธอเดินเข้าไป เอื้อมดึงเก้าอี้อีกตัวมานั่ง ถ้ามองเด็กสาวที่อยู่ตรงนั้น “เธอเป็นใคร”

“คุณบอกก่อนสิ”

“ฉันเป็นอาจารย์ของเขา”

ไม่ทันสิ้นเสียง โจวเสี่ยวซานก็เข้ามาจากด้านนอก ในมือถือกะละมังสแตนเลสกับผ้าขนหนู ผมของเขาเปียกชื้นเหมือนเพิ่งอาบน้ำมา

โจวเสี่ยวซานมองเธอทั้งคู่ เด็กสาวยกขาไขว่กันอยู่ลง แล้วค่อยๆ นั่งยืดตัวตรง

เขาไม่คิดจะแนะนำทั้งคู่ให้รู้จักกัน เพียงแต่พูดกับเด็กสาวคนนั้นว่า “เธอ

กลับไปก่อนเถอะ”

ฉิวเจียหิงไว้หน้าเด็กสาวโดยไม่หันไปมอง เธอหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้น สไลด์หน้าจอไปมา เห็นรองเท้าหนังปลายแหลมสีดำตอนที่เดินไปตรงหน้า โจวเสี่ยวซาน ฝ่าเท้าของเด็กสาวหยุดลงคล้ายกับไม่ยินดีที่จะจากไป แต่ไม่รู้ต้องทำอย่างไรดี

เมื่อเด็กสาวจากไปแล้ว ฉิวเจียหิงยังคงสไลด์มือถือต่อ สายตาเหลือบ เห็นขาของโจวเสี่ยวซานก้าวเข้ามาข้างๆ

เธอนั่ง เขายืน กลิ่นและลมหายใจร้อนผ่าวของชายหนุ่มเข้ามาใกล้ศีรษะ ซ้ำๆ เขาโน้มกายลงมา ส่วนเธอไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้าขึ้นมองเขา

ฉิวเจียหิงได้กลิ่นยาสระผมของเขา

เธอกัดมือถือนิ้วๆ

ได้ยินเขาพูด “คุณสูบบุหรี่มาเหรอ”

ระหว่างที่อึดอัดใจอยู่นั้น เธอเงยหน้าขึ้น สบเข้ากับดวงตาที่ราวกับมีเมฆดบังอยู่บนใบหน้า “เปล่า”

เขาว่า “โกหก”

ใกล้เกินไปแล้ว ลมหายใจเขารดใบหน้าเธอ เธอไม่ได้แสดงสีหน้า และไม่สามารถตอบได้ รู้เพียงว่ากำลังตกหลุมพรางที่อยู่ในดวงตาราวกับบ่อน้ำหมึก คุณั้น

ยังดีที่เปิดหน้าต่าง ลมพัดพาละอองฝนปนเข้ามาประปราย ต้องใบหน้าของเธอ ทำให้เธอค่อยๆ สงบใจลงอย่างช้าๆ “พูดอะไรออกมา ฉันสูบบุหรี่หรือไม่สูบบุหรี่แล้วมันเกี่ยวอะไรกับคุณด้วยไม่ทราบ”

ฉิวเจียหิงขยับตัวออกไปทางด้านหลัง ก่อนลุกขึ้นเดินไปริมหน้าต่าง เธอมองไปข้างนอก “ดูเอาก็แล้วกัน ฉันเป็นคนรักษาสัจจะ วันนี้ฝนตกก็ยังมี มาแต่ว่าสภาพอากาศแบบนี้พวกเราจะไปไหนได้ล่ะ คุณเคยไปพระราชวังฤดูร้อนแล้วใช้ไหม ที่นั่นไม่มีอะไรใช้เลย”

โจวเสี่ยวซานที่อยู่ด้านหลังเอ่ย “จั้นไปกินข้าวกัน พวกเราไปกินบะหมี่เนื้อหลานโจวกัน”

เธอมองนาฬิกา “ตอนนี้เพิ่งจะสี่โมง”
“ผมหิว”

ฉิวเจียหนิงนั่งตรงข้ามเขาในร้านเล็ก ๆ ที่ห่างจากมหาวิทยาลัยไม่กี่ไกล ในขณะที่กำลังมองโจวเสี่ยวซานกินบะหมี่อยู่ ก็คิดว่าทำไมคนคนนี้ถึงพูดจาบังคับคนอื่นได้หน้าตาเฉย

“คุณไม่กินเหรอ” โจวเสี่ยวซานถาม
“ฉันกินมาแล้ว” ในมือเปิดอ่านหนังสือ *กู้ชื่ออยู่*²

ร้านอาหารใกล้ ๆ มหาวิทยาลัยมีความได้เปรียบด้านการแข่งขัน รสชาติของอาหารเลยอร่อยเป็นพิเศษ หลายปีก่อนสมัยที่ฉิวเจียหนิงเรียนอยู่มหาวิทยาลัยเป่ย์หั่ว เธอเป็นลูกค้าประจำของร้านบะหมี่เนื้อ ตอนนั้นแค่มองโจวเสี่ยวซานกินอย่างเอร็ดอร่อย กลิ่นหอมของบะหมี่เนื้อก็อบอวลในจมูกจนเธอทนไม่ไหว ถ้ามองเห็นแก๊ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจ “มีซามเล็กไหมคะ”

คำตอบคือ “ห้าหยวนเหมือนกันหมดครับ”

ฉิวเจียหนิงยังคงไว้ท่า “ฉันกินไม่หมดหรอก แต่เอาเถอะ ทำให้ฉันซามหนึ่งก็แล้วกัน”

มุมปากของโจวเสี่ยวซานยกขึ้นราวกับกำลังยิ้ม

บะหมี่ของฉิวเจียหนิงมาเสิร์ฟ เธอกินไปกินมาก็หมด ในใจคำนวณว่าแบบนี้ใช้ได้ที่ไหนกัน ตอนกลางวันก็กินสเต็กเนื้อชิ้นใหญ่ขนาดนั้นกับทริามิสซูเข้าไปแล้วด้วย

ตอนจะหยิบเงินออกมาจ่าย โจวเสี่ยวซานกลับบอกว่า “ผมจ่ายแล้ว”

“ได้อย่างไร ฉันต้องเป็นคนเลี้ยงคุณสิ”

“ทำไมคุณต้องเลี้ยงผมเท่านั้นด้วยล่ะ” โจวเสี่ยวซานถามกลับ

“ฉันเป็นอาจารย์ของคุณนะ”

² นิยายสารวรรณกรรมภาษาจีน ตีพิมพ์เป็นรายสัปดาห์

³ ขนมหวานของอิตาลี ทำจากไข่แดง น้ำตาล และเหล้ารสหวาน ลักษณะของขนมทริามิสซูคือการนำเลดี้ฟิงเกอร์ที่ชุบด้วยน้ำกาแฟเอสเปรสโซมาเรียงสลับกับเนื้อครีม นำไปแช่เย็นก่อนรับประทาน

โจวเสี่ยวซานไม่พูดอะไร

สุดท้ายเธอถึงได้รู้ว่านี่เป็นวิธีการเอ่ยว่า “ไม่” ที่เขาเคยชิน

ตอนออกมาจากร้านฝนหยุดตกแล้ว แสงแดดสีส้มระเรื่อประดับอยู่บนท้องฟ้ายามเย็น อากาศถูกชำระล้างจนสะอาดหมดจด ยามสุดลมหายใจเข้าลึกๆ พลันรู้สึกชุ่มชื้นไปถึงหัวใจและปอด

เธอกรีโมตกุญแจรถเปิดประตู่ โจวเสี่ยวซานที่อยู่ด้านหลังเอ่ยขึ้น “จะกลับแล้วหรือ”

“ใช่” เธอตอบแล้วมองเขา “ขอบคุณที่เลี้ยงบะหมี่ฉันนะ”

“ต้องขอบคุณคุณมากกว่า” เขาว่า “เดินทางมาไกลขนาดนี้เพื่อกินบะหมี่เนื้อกับผมแค่ชามเดียว”

เธอยิ้ม “เรื่องนี้คุณไม่ต้องถือสาหรอก ฉันรับปากอาจารย์หวังเอาไว้แล้ว น่าใจครวญนี่ถือว่าเป็นของเขาไปแล้วกัน”

ฉิวเจียหิงขับรถกลับโดยไม่วุ่นวายใจเหมือนขามา รถเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างเชื่องช้าพร้อมกับรถคันอื่นๆ เนื่องจากปัญหาการจราจร สถานีวิทยุประกาศพยากรณ์อากาศของวันพรุ่งนี้ บอกว่าอุณหภูมิจะลดลงในวันจันทร์ สุดสัปดาห์จบลงแบบนั้น เมืองใหญ่ขนาดนี้ เธอกลับใช้เวลาทั้งบ่ายรื้อรอนมาเพียงเพื่อกินบะหมี่เนื้อกับโจวเสี่ยวซานเท่านั้น

เมื่อถึงบ้าน ฉินปินที่กำลังจัดการกับภาพถ่ายอยู่ในห้องของตัวเองบอกเธอว่า “โทร.กลับไปหารุ่นพี่ที่หมาเชียนหลี่หน้อยนะ เขาบอกว่ามีเรื่องด่วนต้องคุยด้วย” เพราะเหตุนี้ฉิวเจียหิงถึงได้รู้ว่าโทรศัพท์มือถือของตัวเองแบตหมด

คนรักของรุ่นพี่ที่หมาเป็นนักวิจัยเรื่องที่นั่งโดยสารอยู่ที่สหรัฐอเมริกา ส่วนเขาต้องดูแลลูกสาวอยู่ที่ปักกิ่ง ทว่าจู่ๆ ลูกสาวของเขาเกิดไม่สบายขึ้นมากะทันหัน ตอนนี้ให้น้ำเกลืออยู่ที่โรงพยาบาลฟู่ฉู่ รุ่นพี่ที่หมาเดิมทีต้องไปประชุมที่หนานจิงจึงไม่สามารถไปได้ เลยรบกวนฉิวเจียหิงให้ไปแทนเขา

ตอนที่ฉิวเจียหิงเก็บกระเป๋าเธอกำชับฉินปินว่า “พรุ่งนี้คุณไปมหาวิทยาลัยเชียนฮอย้ายคาบเรียนให้ฉินทีนะ ช่วงนี้ใกล้ถึงเวลาประเมินของกระทรวงศึกษาแล้ว ต้องเคร่งครัดเรื่องเอกสารมากๆ เลย”

“ไม่มีปัญหา เรื่องนี้ผมถนัดอยู่แล้ว” ฉินปินว่า “ถ้าผมไม่ได้ออกไปสัมภาษณ์หลักๆ ก็อยู่บ้านเป็นพ่อบ้านให้อาจารย์ฉิวไม่ใช่หรือครับ”

“ฉันคิดว่าคุณเข้าใจเรื่องหน้าที่ของตัวเองได้ลึกซึ้งเอามากๆ เลยนะ”

ฉินปินเรียกเธอ “เจียหนิง มานี่เร็วเข้า”

“อย่าคิดทำอะไรแผลงๆ เชียวนะ ฉินรีบ”

“ไม่ใช่ มาดูรูปถ่ายของผมสิ รับรองว่าคุณได้เปิดหูเปิดตาแน่”

เธอได้ยินเขาพูดอย่างนั้นก็รีบประหลาดใจขึ้นมา พอเดินเข้าไปดูก็ถามด้วยความตกใจ “นี่มันกาลิโนหรือว่าพระราชวังกันเนี่ย”

“ปีเตอร์สเบิร์ก อยู่เขตชายแดน เป็นแหล่งผลาญเงินที่ได้รับความนิยมสูงสุดในเอเชียตะวันออก เป็นไงล่ะ สุดๆ ไปเลยใช่ไหม”

ฉินปินใช้กล้องซูมถ่ายภาพรูปมาไม่มาก ทว่าสามารถเห็นสีทองเหลืองอร่าม และสีเงินราวกับพื้นเพื่องของกาลิโน “ปีเตอร์สเบิร์ก” โต๊ะปิกเกอร์ไฟฟ้าแบบขนอ่อนของท่านฟ้า สล๊อตแมชชีน เครื่องทอยลูกเต๋า เครื่องพนันแข่งม้า ทุกอย่างครบครัน นอกจากนั้นทั้งฝั่งตะวันออกและตะวันตกยังมีสาวสวยจับจิตกำลังโชว์พ่นไฟ นักพนันต่างสวมชุดหรูหรากรุยกราย ตี๋มกินอย่างสนุกสนานครึกครื้น

ฉิวเจียหนิงรู้สึกว้าวกับหน้าตาของคนในรูปดูคันทา เธอชี้แล้วเอ่ยขึ้น “อ๊ะ นี่มัน...”

“เขานั่นแหละ”

“ให้ตายเถอะ เขามีเงินไปเล่นกาลิโนได้ยังไง”

“เจียหนิง คุณนี่มันไร้เดียงสาจริง ๆ เขาไม่มี แต่ว่ามีคนจ่ายภาษีให้นั่นา”

“รูปพวกนี้ของคุณ...” ฉิวเจียหนิงนั่งอยู่ข้างฉินปิน “คุณคงไม่คิดหาเรื่องไล่ตัวรอกนะ”

เขาคดแค้นพิมพ์ปิดภาพที่อยู่บนหน้าจอ ไม่ได้พูดอะไรอยู่นาน ก่อนหันกลับไปมองฉิวเจียหนิง ใบหน้าเรียบเฉยไร้ความรู้สึก “ผมก็ไม่รู้”

ฉิวเจียหนิงบินไปหานานจิงในเช้าวันต่อมา ส่วนฉินปินไปเขียนใบย้ายคาบเรียนที่มหาวิทยาลัยตามที่เธอสั่ง อาจารย์ผู้จัดตารางสอนของภาควิชาโลวิทยา

คุ้นเคยกับเขาอยู่ไม่น้อย ไม่ทันไรก็ถามเรื่องงานแต่งของเขาและฉิวเจียหนึ่ง ก้าขบว่าจ้างงานม่งคลเมื่อไหร่ต้องเชิญเขาไปให้ได้

ฉินปินเองเป็นคนช่างเจรจา ทั้งคู่พูดคุยกันอย่างออกรส กระทั่งนักศึกษาหนุ่มคนหนึ่งเกาะประตูเข้ามาแล้วถามว่าชั้นเรียนของอาจารย์ฉิวยังสอนอยู่หรือเปล่า นักศึกษารอกันมาครึ่งคาบแล้ว

อาจารย์อู่เอ๋ย “คุณดูสมม่งฉันลีเนี่ย แค่ว่าพูดกับคุณก็ลิมแจ้งนักศึกษาไปเลย” เขาหันไปบอกกับนักศึกษาชายคนนั้นว่า “ไม่เรียนแล้ว คาบเรียนของอาทิตยนี้ยกเลิกทั้งหมด อาจารย์ฉิวไปประชุมที่หนานจิง โจวเสี่ยวซาน คุณช่วยบอกเพื่อนในห้องด้วยนะ”

ฉินปินม่งนักศึกษาหนุ่มคนนั้น ก่อนจะอดรันทดไม่ไหวหันไปม่งเขา อีกครั้งหนึ่งพลางคิดในใจว่ามีผู้ชายหน้าตาแบบนี้ด้วยเธอเนี่ย หน้าขาวเรียวเล็ก แถมเรียนปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยเป่ย์หั่วซะด้วย ใจคอจะไม่ให้คนอื่นมีชีวิตรอดหรือไม๊

เขาบอกลาอาจารย์อู่ เดินไปขึ้นรถที่ลานจอดรถชั้นล่าง รถฟอร์ดสีแดง เพลิงเปล่งประกายแลบตาของฉิวเจียหนึ่งไม่ต่างอะไรกับตัวเธอ

นักศึกษาของฉิวเจียหนึ่งที่ชื่อโจวเสี่ยวซานกำลังคุยกับนักศึกษาคนอื่น ๆ ที่หน้าประตู ฉินปินม่งเขาอีกครั้ง โจวเสี่ยวซานเองก็ม่งเขาเช่นกัน

ฉินปินเข้าไปพบบรรณาธิการที่สำนักพิมพ์ ส่งภาพถ่ายเหล่านั้นกับต้นฉบับให้เขาดู ชายสูงวัยพิมพ์พายุ่นนานแล้วจึงเอ่ยขึ้น “ไม่มีปัญหาอื่นเลย แค่นื้อข่าวค่อนข้างรุนแรงเท่านั้นแหละ”

“คุณส่งผมไปเจาะข่าวใหญ่ไม่ใช่หรอครับ”

“ต้องจัดการให้เรียบร้อย”

“ครับ”

“วางไว้ก่อนนะ นายไปพักก่อนสักสองสามวัน เพิ่งจะกลับมาเอง ไม่ต้องรีบร้อนมาทำงานหรอก ฉินขอปรึกษาผู้ช่วยผู้อำนวยการก่อน แล้ววันไหนประชุมอย่างเป็นทางการ พวกเราค่อยมาวางแผนกัน”

เวลาที่ฉิวเฉียดหนึ่งไม่อยู่ ทุกๆ วันเขาจะดูโทรทัศน์ สืบบุญหรือ ไปเดินที่ร้านขายสุนัข วันนี้ขณะที่กำลังเล่นหุสุนัขพันธุ์ไซบีเรียนฮัสกี้ จู่ๆ ก็มีโทรศัพท์จากเพื่อนเก่าชื่อหยางหมิงเซิงนัดเขาไปดื่มเหล้าคืนนี้

หยางหมิงเซิงทุกวันนี้มีชื่อเสียงโด่งดัง⁴ แล้วจริงๆ ธุรกิจนำเข้าส่งออกของเขาเป็นไปอย่างราบรื่น เขาขับรถพอร์ชมาที่ร้านเหล้า นาฬิกาข้อมือสะท้อนสัญญาณไฟจราจรเป็นประกาย

“ไม่ได้เจอกันสิบปีแล้วนะ ฉันนึกว่าจะไม่ได้เจอฝ่าบาทแล้วชะอีก”

หยางหมิงเซิงเอ่ย “ฉันมีการซื้อขายมาเสนอ มีแค่นายเท่านั้นที่ทำได้”

“นายล้อฉันเล่นนะ” ฉินปินกล่าว “ถ้าฉันทำเรื่องค้าขายได้ จะยังขับรถพอร์ชของเจียวหนิงอยู่ทำไมล่ะ”

หยางหมิงเซิงตอบว่าของเขา “บางทีนายอาจจะมึนซัดสักคืนก็ได้”

“ลองว่ามาสิ”

“มีคนอยากซื้อของจากนายนะ”

“...”

“ช่วงนี้เพิ่งลงไปทางใต้มาใช่ไหม นายไม่ระวังถ่ายติดรูปเพื่อนของฉันนะ”

“หมายความว่ายังไง”

“เขาอยากซื้อคืน ไม่สนใจอย่างอื่น ขอแค่ภาพของเขาเท่านั้น” ดวงตาของหยางหมิงเซิงมองฉินปินหลังเลนส์คริสตัล “ฉินปิน นายบอกราคามาเลย เท่าไหร่ก็ไม่ถือว่ามากเกินไป”

เขาคิดเรื่องทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ ภายในสมองจัดลำดับคร่าวๆ บรรณาธิการบอกว่าจะประชุมเพื่อวิเคราะห์งานนี้ แต่การประชุมครั้งนี้เขาต้องประชุมกับใครกัน

โลกช่างเล็กเหลือเกิน ข้าราชการในรูป หัวหน้าที่เขา แล้วก็เพื่อนเก่าของเขาที่อยู่ตรงหน้า ที่แท้ก็เป็นคนในเส้นทางเดียวกันนี่เอง

เขาสืบบุญหรือเข้าปอดแรงๆ หลายครั้ง “พูดอะไรของนาย ฉันฟังไม่เข้าใจ

⁴ คำว่าชื่อเสียงโด่งดัง (名声) ในภาษาจีนกลางออกเสียงว่าหมิงเซิง ซึ่งพ้องกับชื่อของหยางหมิงเซิง

นายไม่ได้มารำลึกความหลังหรอกหรือ ไปทางใต้อะไรกัน ฉันเพิ่งกลับมาจาก เกาหลีเหนือเอง”

สีหน้าของเพื่อนเก่าไม่เปลี่ยน “รำลึกความหลังก็ดี ฉันป็น จำตอนที่เร เรียนปี่สัได้หรือเปล่า พี่น้องรุมเมทเราโตดเรียนกันทั้งห้อง มีแค่นายที่ไม่โดด ส่งใบลาให้ทุกคน ผลลัพท์เป็นยังงั้ละ พอใกล้เรียนจบ อาจารย์ถอนตำแหน่ง หัวหน้าห้องของนายออก ค่ะแน่นายดีขนาดนั้น แม้แต่ตำแหน่งนักเรียนดีเด่น ก็ไม่ได้ให้นายว่ามันสมควรหรือเปล่าละ”

ฉินป็นหัวเราะแล้วพูดออกมา “มีเรื่องแบบนั้นด้วยหรือ ว่าแต่ นายบอก ไปก็เท่านั้น พอฉันอายุมากขึ้น ทำเรื่องอะไรก็มั่งมันแน่วแน่ ไม่มีทางเปลี่ยนได้ แล้วละ”

หยางหมิงเซิงบึ้นหรี ก่อนไปเขาให้นามบัตรไว้กับฉินป็น “พอแล้ว นายอย่าปากแข็งอีกเลย คิดได้แล้วก็ติดต่อมานะ”

ฉินป็นไม่ได้พูดอะไรกับหยางหมิงเซิงอีก เขาโทร.ไปหาฉิวเจียหิงที่อยู่ไกล ถึงหนานจิง เห็นทีเธอคงหลับแล้ว น้ำเสียงที่พูดจึงฟังดูไร้เดียงสาเหมือนเคย “ดีขนาดนั้นแล้ว โทร.มาหาฉันทำไมเธอ”

“ถามอะไรเรื่องนึ่งสิ”

“ว่ามาเลย...”

“คุณว่า ผมเป็นนักข่าว คุณเป็นนักวิทยาศาสตร์ พวกเราขาดแคลนเงิน หรือเปล่า”

“ก็ไม่ใช่”

“ทำไมพวกเราถึงได้ตั้งอกตั้งใจทำงาน ผมหาข่าว ส่วนคุณทำงานวิจัย”

“เพื่อเก็บเกี่ยวผลผลิตจากแผ่นดิน เพื่อรอยยิ้มของแม่”⁵ ฉิวเจียหิงที่อยู่ อีกลงยิ้มออกมา “ตอนที่รู้จักกันใหม่ๆ เราคุยเรื่องนี้กันแล้วไม่ใช่เธอ”

“โอเค ผมก็แค่ถามเฉยๆ คุณนอนได้แล้ว แม่นักวิทยาศาสตร์คนสวย”

⁵ ท่อนหนึ่งในคำร้องของเพลง 少年壮志不言愁 ซึ่งใช้ประกอบภาพยนตร์เรื่อง 便衣警察 เนื้อเพลง กล่าวถึงเยาวชนที่เป็นกำลังสำคัญของชาติ มีจิตใจกล้าหาญ ฝ่าฟันอุปสรรคเพื่อให้ได้มาซึ่งรอยยิ้มของประชาชน และความสงบสุขของแผ่นดินเกิด เป็นเพลงเก่าที่ได้รับความนิยมอย่างมาจนถึงปัจจุบัน

เขาวางสาย เรียกพนักงานมาคิดเงินแล้วกลับบ้าน
ระหว่างขับรถอยู่นั้น ฉันนึกถึงคำพูดของฉิวเจียหนิง ในใจพลันอบอุ่น
ขึ้นมา เขารู้สึกว่าการเลือกและสายตาของตัวเองไม่เลวเลย ผู้หญิงที่ใช่ งานที่ใช่
เขาหยุดรถเมื่อถึงแยกไฟแดง
จู่ๆ กระจกหน้าต่างรถก็ถูกทุบจนแตก

ทดลองอ่าน

คนร้ายสี่คน

ถือไม้เบสบอลทุบกระจกรถจากด้านนอกจนแตก ฉนป็นล้วงโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดโทร.หมายเลข 110 อย่างว่องไว แต่ยังไม่ทันกดหมายเลขเสร็จก็ถูกซัดเข้าเสียดก่อน ไม้เบสบอลตีมือข้างที่ถือโทรศัพท์ที่อยู่อย่างแม่นยำ เสียง“พรีบ”ดังขึ้น จากนั้นเบตเตอร์ก็ระเบิดออก สะเก็ดระเบิดเหินกลางฝ่ามือของเขาจนเลือดไหล

คนร้ายคนหนึ่งกระชากผมฉนป็นแล้วลากเขาออกจากรถ ฉนป็นเอื้อมมือออกไปคิดจะพลิกข้อมือของอีกฝ่าย แต่ขณะเดียวกันแผ่นหลังก็ถูกตีเข้าอย่างแรง วินาทีต่อมาบริเวณศีรษะก็ถูกตีเข้าให้อีก หน้าผากของเขากระแทกพื้นอย่างรุนแรง

เรื่องราวทั้งหมดเกิดขึ้นในไม่กี่วินาที ศีรษะของฉนป็นถูกคนใช้เขย่นไว้กับพื้น ใบหน้าครูดกับยางมะตอยขรุขระของพื้นถนน ฉนป็นรู้สึกถึงกลิ่นคาวเลือดภายในปากและหน้าอก เขาไม่ปรปากรออกมาสักคำ

คนที่เข้ามาใช้ไม้เบสบอลสะกิดศีรษะของเขาสองสามครั้ง ในที่สุดก็พูดออกมา “พี่ชาย แกนี่มันเรื่องเยอะจริงนะ มีคนให้พวกเรามาเอาของ มาเอาอะไร คิดว่าแคงรู้อยู่แก่ใจ รีบเอาออกมาเร็วเข้า ทุกคนจะได้ไม่เหนื่อย มา พูดกันง่าย ๆ”

“มาหาผิดคนแล้วละมั้ง” ฉนป็นพยายามพูด

“เฮ้ย เสียเวลาไปกับแกมากแล้ว กว่าจะหาที่เจียบ ๆ คุยธุระกันได้ ทำไมแก

ถึงได้ยังพูดโง่ๆ กับฉันอีก” เขาออกแรงกดไม้เบสบอลให้หนักขึ้น ความเจ็บ
 เล่นไปถึงชั่วหัวใจ ฉันป็นมีนศิระชะ เขารู้สึกได้ว่ามีของเหลวร้อนกรุ่นไหลริน
 รดลงมา

“ถ้าแกเปิดสมองฉันออกมา ฉันก็ยังมันกว่าเดิมนะสิ” ฉันป็นกล่าว

“ฉันถ้าฉันจัดการแกได้ทุกอย่างก็จบใช้มัย”

“ตามใจแกสิ”

“ฉันสั่งสอนแกหน่อยก็แล้วกัน”

เขาหลับตาลง ได้ยินเสียงลมที่เกิดจากการหวดไม้เบสบอลอย่างรุนแรง
 จากที่สูง ขณะที่ทั้งร่างกำลังลื่นหวั่นหวดตัวกลมเตรียมรอรการพิพากษาอยู่นั้น ฉันป็น
 กลับรู้สึกว่าการศิระชะของตัวเองเบาขึ้นกะทันหัน เขาแข็งแกร่งที่กดบังคับให้เขายอม
 ศิโรราบนั้นถูกเรียวยแรงที่เกรี้ยวกราดยิ่งกว่าสลัดออกไป เขาพยายามลุกขึ้นยืน
 ทว่าความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นราวกับจะฉีกร่างกายให้ขาดก็ไม่ปาน

เขาได้ยินเสียงตะลุมบอน เสียงลมหวดอันหนักหน่วงที่เกิดจากอาวุธซึ่งใช้
 ทำร้ายร่างกาย เสียงเนื้อหนังปะทะกันอย่างดุเดือด และเสียงกระดูกแตกเป็น
 เสียงๆ ดังชัดเจน...เลือดบริเวณศิระชะของเขาไหลริน ไหลมาจนถึงดวงตา ทำให้
 การมองเห็นพร่าเลือน จู่ๆ เสียงเหล่านั้นก็หยุดลง มีคนตอบาเขาเบาๆ พองย
 หน้าขึ้น ภายใต้แสงจันทร์สีแดงฉานก็พบใบหน้าสะอาดสะอาดอันของชายหนุ่มถาม
 เขาว่า “คุณโอเคหรือเปล่า”

ฉันป็นรู้จักคนคนนี้ เพิ่งเจอกันเมื่อไม่กี่วันนี่เอง เขาเป็นนักศึกษาของ
 จิวเจียหนิงที่เป่ยหัว ชื่อโจวเสี่ยวซานอะไรนี่ละ

เรื่องราวต่อจากนั้น ฉันป็นซึ่งได้รับบาดเจ็บที่ศิระชะก็จำอะไรได้ไม่แม่นย
 ัก

เมื่อตื่นขึ้นหลังผ่านไปเนิ่นนาน ฉันป็นพบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียงผู้ป่วย
 ในโรงพยาบาล มีผ้าพันแผลพันรอบตัว มือของเขาถูกใครคนหนึ่งกุมเอาไว้ เป็น
 จิวเจียหนิง

เธอเห็นเขาฟื้นขึ้นมาก็ถามเสียงแผ่ว “ฉันป็น ได้ยินที่ฉันพูดหรือเปล่า”

เขาส่งเสียง “อืม” ในลำคอครั้งหนึ่ง เวลาพูดเสียงขาดเป็นห้วงๆ “แยจ้ง

ที่ผมขับรถไม่ได้ดีเท่าคุณ”

“อย่าโกหกฉันเลย ฉันรู้หมดแล้ว ใครแค้นคุณมากมายขนาดนี้” เธอกลเสียงให้ต่ำลง “ใช้เรื่องภพถ่ายนั้นหรือเปล่า”

เขาคิดในใจ ผู้หญิงฉลาดนี้เข้าซึ่เสียจริง จะรู้เยอะขนาดนั้นไปเพื่ออะไรกันนะ เขาคอแห้งพูดไม่ออก ขมวดคิ้วเข้าหากัน

ฉิวเจียหนิงที่รู้จักเอาใจใส่เอ่ย “คุณวางใจเถอะ ฉันไม่ได้บอกแม่คุณเรื่องนี้”

เขาบอกว่า “นักศึกษาของคุณช่วยผมเอาไว้”

“อ้อ” ฉิวเจียหนิงมองเขา “ฉันรู้แล้วละ โจวเสี่ยวซานใช่มั๊ย เขาเป็นคนโทรไปหาฉันที่หนานจิง”

“ต้องขอบคุณเขาอะ”

“จะไม่ขอบคุณได้ยังไงล่ะ”

ฉิวเจียหนิงกระวนกระวายใจ “ฉันว่าถ้าเป็นแบบนี้จริง ๆ ละก็ แสดงว่าพวกเขาบุกมาเพื่อภพถ่ายพวกนั้น เราต้องแจ้งตำรวจนะ”

“ผมคิดเอาไว้แล้วละ” เขาเอ่ย “จุดบูทริ้ให้ผมหน่อยสิ”

ฉิวเจียหนิงคลำกระเป๋าถือ “หมดแล้ว เตี่ยวฉันไปซื้อให้นะ”

“เร็วหน่อยละ”

ฉิวเจียหนิงลุกขึ้น เธอมองเขาที่ไม่ได้ขยับตัวมาครึ่งค่อนวันแล้ว

ฉินปินไม่เข้าใจ “ทำไมเธอ”

“ผมทรงนี้ของคุณดูดีจัง เหมือนมัมมี่เลย มีคุณค่าทางโบราณคดีนะเนี่ย”

ฉินปินหัวเราะไม่ออก “ผู้หญิงอย่างคุณนี่นะ เห็นใจกันหน่อยไม่ได้หรือไง”

เธอหัวเราะหึ ๆ พลังเดินออกมาแล้วหยุดยืนที่หน้าประตู ผ่อนลมหายใจยาวออกมาครั้งหนึ่ง หันได้นั้นรอยยิ้มก็พลันหายไป ไหล่อันเหนียวล้าตากลุ่มมาเพราะนั่งอยู่ที่เดิมแทบไม่ขยับเป็นเวลานาน โจวเสี่ยวซานนั่งเก้าอี้ยาวหน้าห้องกำลังมองเธอ “เขาฟื้นแล้วเธอ”

“อืม” ฉิวเจียหนิงกล่าว “ฟื้นแล้ว”

เขาลุกขึ้น “ฉันจะไปละ”

“ฉันไปส่งนะ”

“ไม่ต้องหรอก”

“เขาอยากให้อุ้มของบางอย่างนะ”

ทั้งสองลงลิฟต์มาได้ครึ่งทางก็มีคนเข้ามา เป็นชายชราอายุหกสิบกว่า สวมชุดคนไข้ ใช้ไม้ค้ำยันด้วยตัวเองคนเดียว โจวเสี่ยวซานเอื้อมมือพยุงเขาเข้ามา

ชายชราเอ่ย “วันนี้แดดดีมากเลยนะ”

โจวเสี่ยวซานพูดว่า “แต่จะตากแดดมากไม่ได้นะครับ ระวังจะเป็นลมแดด”

ฉิวเจียหนิงกับโจวเสี่ยวซานเดินออกมาจากอาคารใหญ่แผนกคนไข้ในของโรงพยาบาล ผ่านสวนดอกไม้ จนไปถึงประตูใหญ่ แสงแดดอบอุ่นในฤดูใบไม้ร่วง สาดบนเรือนร่างพวกเขา เสมือนสองมือที่ปลอบประโลมใจผู้คน

ฉิวเจียหนิงเล่าว่า “พ่อแม่ของฉันหย่ากันนานแล้ว ฉันโตมาคนเดียวตั้งแต่เด็ก กลัวการอยู่คนเดียวเป็นที่สุด ฉันชอบน้องสาวคนละแม่ ชอบเพื่อนๆ นักศึกษา แล้วก็ชอบฉินปิน คนเหล่านี้ทำให้ฉันรู้สึกปลอดภัย ถ้าเกิดอะไรกับฉินปินขึ้นมา ฉันเองก็ไม่ว่าต้องทำยังไง เพราะฉะนั้น ต้องขอบคุณคุณมากๆ เลยนะโจวเสี่ยวซาน ชอบคุณที่ช่วยเขาพ้นจากอันตราย ถ้าต่อไปต้องการอะไร ก็ขอให้คุณบอกฉัน”

“ผมไม่ได้ทำอะไรเลย” โจวเสี่ยวซานกล่าว “ผมแค่พูดว่าจะแจ้งตำรวจเท่านั้นเอง”

เธอมองเขา โจวเสี่ยวซานใส่เสื้อเชิ้ตเนื้อผ้าบางกับกางเกง โครงร่างสูงแต่ดูผอมเล็กน้อย เขาไม่ได้ดูสุขภาพดีไปกว่าเธอเลยด้วยซ้ำ ฉิวเจียหนิงบอกเขา “แต่นั่นเป็นสายโทรศัพท์ที่ช่วยเขาเอาไว้”

หลังจากฉิวเจียหนิงซื้อบุหรี่ให้ฉินปินที่นอกโรงพยาบาลแล้วก็ไปส่งโจวเสี่ยวซานที่สถานีรถไฟใต้ดิน ระหว่างทางเธอพูดกับเขาอย่างจริงจัง “นี่ซื้อให้เธอหรอ”

“...”

“พูดเรื่องนี้ขึ้นมา” จิวเจียหนิงคลี่มบบางให้เขา “ทำไมโลกถึงได้แคบอย่างนี้ละ กลายเป็นคุณที่มช่วยเหลือของฉันทัว”

โจวเสี่ยวซานหยุดชะงักราวกับกำลังครุ่นคิดปัญหาอะไรสักอย่าง บริเวณนั้นคนไม่เยอะนัก รถยนต์บนถนนบางตา ลมและใบไม้ต่างนิ่งสงบ เขาไม่ปริปากราวกับว่าขณะนี้เวลาได้หยุดลงเป็นระยะเวลาสั้นๆ

จากนั้นโจวเสี่ยวซานจึงพูดขึ้น “ผมรู้ว่าเขาเป็นแฟนของคุณ ผมตามเขามาหลายวันแล้ว”

เธอมองเขาด้วยความประหลาดใจ

“ผมตามดูเขา อยากดูว่าเขาใช้ชีวิตยังไง เขาเป็นคนยังไง” โจวเสี่ยวซานสารภาพออกมาอย่างชัดเจนและตรงไปตรงมา

“ทำไมละ” จิวเจียหนิงทำได้แค่ถามออกมาแบบนั้น

โจวเสี่ยวซานไม่ตอบ เขายกมือขึ้นมาวางแนบใบหน้าเล็กของจิวเจียหนิง GRAM ไค้มนอ่อนละมุนของเธอพอดีกับฝ่ามือของเขา ระหว่างทั้งคู่ห่างกันเพียงระยะท่อนแขนเท่านั้น ทว่าราวกับหลอมคนทั้งคู่ให้เป็นหนึ่งเดียว

โจวเสี่ยวซานกดใบหน้าที่เธอไว้กับชอกคอ ต่อให้เธอคิดจะหลบก็หลบไม่พ้นเวลานั้นเธอคิดอะไรไม่ออก ไม่สามารถขยับตัวได้ เมื่อมองใบหน้าที่ย้อนแสงของโจวเสี่ยวซาน พบว่าดวงตาของเขามีดมน

หลังจากวันนั้นจิวเจียหนิงก็ยุ่งมาก เธอต้องดูแลเงินปันที่นอนโรงพยาบาล ต้องตรวจสอบเอกสารการใช้วัสดุ A ในขั้นตอนสุดท้าย แล้วยังมีงานสอนที่มหาวิทยาลัยอีก

เธอเหม่อลอยอยู่บ่อยครั้ง เรื่องที่ขบคิดคือ เวลาเป็นสิ่งที่แปลกประหลาดในตอนนั้นเด็กหนุ่มอย่างโจวเสี่ยวซานกล้าทำถึงขนาดนี้เชียว หลายปีต่อจากนี้เขาจะไม่รู้สึกราวกับเรื่องนี้เป็นเรื่องน่าขันหรือรู้สึกเสียดายทีหลังหรือไม่วะ ยกตัวอย่างตอนเธออยู่ที่อเมริกาก็เคยพบกับสถานการณ์เฝ้าวนใจแบบนี้มาก่อน เมลเป็นผู้ชายผิวขาว รูปลหล่อ สูงใหญ่ มีรอยยิ้มน่ารัก พวกเขาเคยเดทกัน ทว่าสุดท้ายเธอก็เลือกสิ่งที่ทำให้ใจของเธอสงบมากกว่า อย่างห้องปฏิบัติการและ

คนชาติเดียวกันอย่างฉินปิน เมื่อนึกถึงเมลขึ้นมาอีกครั้ง ก็พลันรู้สึกถึงรสชาติของเหล้าแอฟริคอตที่ชวนให้ลุ่มหลงของแคลิฟอร์เนียตอนใต้

การครุ่นคิดและตัดสินใจแบบนี้ทำให้เธอผ่อนคลายลงเล็กน้อย เธอต้องซื้อสตั๊ดยักดักกับสิ่งที่ตัวเองเลือกแล้วให้มากยิ่งขึ้น ถ้าเจอโจวเสี่ยวซานอีกครั้งได้สอนเขาอีก เธอต้องระมัดระวัง แม้แต่รอยยิ้มก็ต้องตระเตรียมเอาไว้ ไม่สามารถพุดตามนิสัยเดิมได้อีกแล้ว ต้องเมตตาเขาให้มากที่สุด

ร่างกายของฉินปินดีขึ้นบ้างแล้ว เขารีบร้อนหานามบัตรของหยางหมิงเซิงจนเจอ โทร.ไปถามอีกฝ่ายอย่างตรงประเด็น “พวกนายบังคับฉัน”

หยางหมิงเซิงเอ่ย “ทำไมพุดอย่างนั้นล่ะ”

“อย่าปฏิเสธเลย นายรู้ดีแก่ใจ”

“...”

“ของที่นายอยากได้ ฉันเซฟไว้ในไดรฟ์ส่วนตัวบนอินเทอร์เน็ตแล้ว ถ้าฉันไม่เข้าใช้ภายในสัปดาห์ ไดรฟ์ส่วนตัวจะเปิดสาธารณะให้ผู้ใช้ทุกคน นายรู้ว่าฉันเป็นนักข่าว ถ้าไม่มีหลักฐานอะไรบ้าง ฉันจะอยู่มาได้ยังไง”

น้ำเสียงการพุดของหยางหมิงเซิงเปลี่ยนมาสนิทสนมอย่างผิดปกติ “ฉันไม่เข้าใจนายเลย หาเงินได้เท่าไร มีผลประโยชน์มากแค่ไหน ทำไมถึงต้องมุดเข้าไปในโพรงแบบนี้ด้วย พวกเราใช้ชีวิตอยู่เพื่ออะไร จะแข่งขันกันไปทำไม นายนี้มันยังงั้นนะ”

“นายเข้าใจสถานการณ์ดีแล้ว ฉันจะไม่พุดให้มากความ” ฉินปินจะวางสาย

“ฉันไม่ได้เข้าใจแค่สถานการณ์ของนาย แม้แต่ทางบ้านของนายฉันก็เข้าใจดี เรื่องของพี่สะใภ้ฉันเองก็รู้ เธออยู่ที่มหาวิทยาลัยเป่ย์หั่วไม่ใช่เหรอ เจ่งตินี้ไม่ใช่มาตามคูรี¹ ของจิ้นหรอกหรือ ฉันว่านะเพื่อนเก่า ถ้าเป็นเรื่องของเธอนะ

¹ มารี สกวดอฟสกา คูรี นักวิทยาศาสตร์ชาวโปแลนด์ ผู้ค้นพบรังสีเรเดียมที่ใช้ระงับการขยายตัวของมะเร็ง

นายจะไม่ไยดีเลยเธอ”

“...”

หยางหมิงจึงที่อยู่อีกฝั่งวงสาย

ฉินปินกับฉิวเจียหนิงไม่เหมือนกัน เขาไม่ใช่เด็กที่มีพรสวรรค์ตั้งแต่เด็ก เพียงแต่เข้าใจว่าต้องมุ่งมั่นถึงจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังได้ เขาเป็นนักศึกษา คณะเนติกว่าคนอื่น ๆ หลังจากเรียนจบก็เป็นนักข่าว นอกจากความเหนื่อยยาก ลำบากทางกายจากการวิ่งหาข่าวไปทั่วสารทิศแล้ว แม้แต่จิตใจของเขาเองก็รู้สึก เหนื่อยล้า เมื่อได้เห็นความดีความชั่วพลิกกลับสลับที่ การสนใจว่าอะไรถูก อะไรผิดมากเกินไป และนิสัยเชื่อตรงเปิดเผยเหมือนกรรมพันธุ์ที่ถ่ายทอดมาจาก พ่อที่เป็นชาวไร่ชื่อบ่บ เขาจึงไม่อาจทนนิ่งเฉยได้ พอคิดถึงตอนนี้ ถ้าวันนั้นไม่ได้ โจ้วเสี่ยวซานช่วยเอาไว้ เขาคงตายไปแล้ว แม้เขาจะสามารถส่งหลักฐานความผิด จากความละโมภโลภมากนั้นออกไปได้ แต่ที่ฉินปินลำบากใจคือ เขาไม่ใช่ ตัวคนเดียว มีฉิวเจียหนิงอีกคน เขาทำเป็นไม่สนใจไม่ได้ ด้านหนึ่งเพื่อคุณธรรม และหน้าที่การงาน อีกด้านคือความปลอดภัยของคนรัก ฉินปินปวดศีรษะขึ้นมา อีกครั้ง

ช่วงพลบค่ำหลังจากออกจากโรงพยาบาล ฉิวเจียหนิงได้รับโทรศัพท์จากนักวิชาการ หวังจื่อหลี่ “เจียหนิง เธอจะมาเมื่อไหร่เนี่ย”

เธอออกไป สักพักพลันนึกขึ้นได้ว่าวันนี้เป็นวันเกิดของนักวิชาการหวัง เขา จัดงานที่บ้าน เธอรีบตอบปลายสาย “เดี๋ยวไปนะคะ เดี๋ยวไปคะ”

ตอนที่ฉิวเจียหนิงซื้อดอกไม้สดกับผลไม้และเรียกให้รถแท็กซี่มาส่งนั้น ฟ่ำเพ็งจะมีต หวังจื่อหลี่ชอบความครึกครื้น เขาจึงเชิญเพื่อนสนิทกับนักศึกษา มาจำนวนไม่น้อย ที่หน้าประตูยังมีตะกร้าดอกไม้ที่ข้าราชการของรัฐส่งมาให้ ฉิวเจียหนิงเข้าไปดู พบว่าคนในห้องรับแขกต่างกำลังสนุกสนาน

เธอไปกล่าวสุขสันต์วันเกิด หวังจื่อหลี่ไม่ลืมแนะนำลูกศิษย์คนโปรดให้ เพื่อนรักที่อยู่ข้างกายรู้จัก เขาเอ่ยว่า “พวกคุณดูคนหนุ่มสาวนี้สิโตไวเชียว เจียหนิงอายุอยู่สิบหกก็รับภาระเต็มตัวแล้ว”

ฉิวเจียหนิงกล่าวว่าอาจารย์ชมเธอเกินไป ต้องเริ่มทิวแล้ว คิดว่าเมื่อไหร่จะได้กินเค้กนะ นักวิชาการหวังบอกเธอว่า “ภรรยาของฉินกำลังทำก๋วยเตี๋ยวอยู่ในห้องครัว เธอเข้าไปกินก่อนสักชามเถอะ”

เธออดไม่ได้ที่จะถาม “ทำไมอาจารย์ถึงรู้ว่าฉินทิวคะ”

นักวิชาการหวังตอบเสียงเบา “ตั้งแต่เธอเข้ามาก็ไม่ได้ละสายตาจากเค้กวันเกิดเลยนี่นา”

ฉิวเจียหนิงหัวเราะทีละละกู่ ก่อนจะเดินไป หวังจื้อหลีย๋าเธออีกครั้ง “เสร็จแล้วมานี่นะ จะแนะนำเพื่อนๆ ให้เธอรู้จักอีก”

ในห้องหนังสือและทางเดินมีคนเยอะมาก พวกเขาต่างทักทายกันเสียงเบา พูดคุยกันอย่างสุภาพเกี่ยวกับคาบสอน งานวิจัย บทความที่ตีพิมพ์ในช่วงนี้ สถานที่แห่งนี้ผู้มีความรู้มารวมตัวกัน บรรยาการศดูเรียบง่ายและมีชีวิตชีวา การชุมนุมเล็กๆ ของผู้ที่มาร่วมงานทั้งหมดมาจากสถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทั่วประเทศซึ่งไม่ได้ด้อยไปกว่างานสัมมนาวิทยาศาสตร์ระดับประเทศเลย

ฉิวเจียหนิงต้องเดินอ้อมระเบียบเพื่อไปห้องครัว บนระเบียบมีเหล่าผู้คนที่ประสบความสำเร็จยื่นเรียงราย

แม้จะมองไม่ชัด แต่เพียงแคเห็นเค้าโครงร่างนั้น เธอก็รู้แล้วว่าคนคนนั้นเป็นใคร

ฉิวเจียหนิงรีบเดินหนี เธอต้องการออกจากที่ตรงนั้น แต่เดินไปได้ไม่กี่ก้าวทิศทางการเดินก็เปลี่ยนเป็นย้อนกลับทางเดิมหน้าตาเฉย เธอเข้าไปหาเขาทีละก้าว แสงจันทร์สาดส่อง สะท้อนแวตาส่องลงให้ลุ่มหลงคุณั้นชัดเจน

นิเวียหนึ่งถาม “คุณก็มาด้วยเหรอ”

โจวเสี่ยวซานหันกลับไปมองเธอ พยักหน้าให้ กล่าวสวัสดิ์เดือนที่สองของฤดูใบไม้ร่วง ลมพัดไอลิ้นจากผิวน้ำในบึงโซยมาช้าๆ โจวเสี่ยวซานยังคงสวมชุดเสื้อเชิ้ตกับกางเกงแบบเดิม แขนเสื้อสะบัดไหวท่ามกลางสายลมยามค่ำคืน ดูมีรสนิยมน เรียบง่าย และสง่างาม

เธออยากพูดอะไรสักอย่าง แต่ก็ไม่รู้จะพูดเรื่องอะไรดี

เห็นๆ อยู่แล้วว่าเป็นเหลยฉือ¹ นิเวียหนึ่งจึงมีท่าที่ระวังตัว “คุณใส่เสื้อผ้าบางจัง อากาศหนาว ต้องใส่เพิ่มสักหน่อยนะ โจวเสี่ยวซาน”

“คุณใส่ใจด้วยเหรอ” อีกฝ่ายย้อนถาม

นานสองนานเธอจึงตอบเขาไป “แน่ละสิ”

“นิเวียหนึ่ง ทำไมคุณถึงต้องตีมาดขรึมขนาดนี้” เขาพูดอย่างเชื่องช้า ทว่าก้าวประชิดตัวเธอเข้ามาทีละก้าว “อย่างกับใส่หน้ากากอยู่อย่างงั้นแหละ”

ใบหน้าของเขาชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ ตามย่างก้าวที่ขยับเข้าใกล้ ใบหน้าแห่งหายนะที่ทำร้ายจิตใจเธอนั้นดูทั้งไร้เดียงสาและสงบนิ่ง

“ถ้าฉันไม่ควรเป็นห่วงคุณหรือไม่”

“แล้วทำไมต้องเป็นห่วงล่ะครับ”

¹ เป็นชื่อสถานที่ในนิพนธ์อันสุย แปลว่าสระสายฟ้า เปรียบเปรยว่าเป็นสถานที่ที่อันตราย

“เพราะคุณเป็นนักศึกษา ฉันเป็นอาจารย์ไง”

“อ้อ เพราะแบบนี้เอง” เขาคลี่ยิ้ม

“ใช่สิ เพราะแบบนี้แหละ”

“โกหก”

“...”

“คุณโกหกอีกแล้ว จิวเจียหนิง”

แน่นอน เธอรู้ว่าเขาพูดถูก การโกหกคือการโต้ตอบจากความรู้สึกสะท้อนใจจนคิดปกป้องตัวเองอย่างโง่เขลา โจวเสี่ยวซานคนที่ไม่ได้เห็นเธอเป็นอาจารย์แล้วเธอเห็นเขาเป็นนักศึกษาหรือเปล่า ถ้าใช่ ทำไมถึงได้ตื่นเต้นกับทุก ๆ การกระทำ ทุก ๆ คำพูดของเขาตั้งแต่เริ่มด้วย ถ้าใช่ ทำไมถึงได้ทำอะไรซัดกันไปหมด ลังเลเลือกไม่ได้ ถ้าใช่ ทำไมเวลานี้ถึงได้มองดวงตาของเขาแล้วหลงใหลในประกายตานั่น ขยับไปไหนไม่ได้ ไม่มีที่ให้หนี

ไม่มีที่ให้หนี

เวลานั้นคนที่เข้ามาทำหน้าให้คือรุ่นน้องคนหนึ่ง “พี่เจียหนิง ทำไมพี่มาอยู่ที่นี่ อาจารย์ตามหาตัวพี่อยู่นะ ไปกับฉันเร็ว”

เธอถูกคนคนนั้นคว้าตัวออกไป ผ่านห้องรับแขกไปอย่างกระอักกระอ่วน เธอมองนักวิชาการหวั่ง มองคนที่อยู่โดยรอบ มองรอยยิ้มของพวกเขา มองทุกคนพูดคุยกัน แต่กลับไม่ได้ยินอะไรเลย มีเพียงเสียงของโจวเสี่ยวซานดังอยู่ที่ข้างหู “โกหก”

เหงื่อเย็นของจิวเจียหนิงไหลพลั่ง ๆ

“เจียหนิง เจียหนิง” นักวิชาการหวั่งจื้อหลี่เรียกเธอ พลังตบแขนของเธอเบา ๆ

เธอเข้าร่วมวงสนทนา ใบหน้าพลันเปลี่ยนมายิ้มแย้มอย่างสวยงาม กล่าวทักทายกับเพื่อนใหม่ “โง่คะ ลัวส์ดีค่ะ...”

แขกที่ใส่ชุดไปรเวททั้งสองนี้ คนหนึ่งสกุลหลิว คนหนึ่งสกุลจ้าว มาจากจีวฉวน ทั้งคู่เป็นผู้รับผิดชอบเอกสารของโครงการการบินของกองทัพ พวกเขา นำไวน์องุ่นเขียวมาให้แก่นักวิชาการหวั่ง จิวเจียหนิงดื่มไปอีกหนึ่ง รสชาติหวานชุ่มคอ

และเข้มข้น

“ใครๆ ก็บอกว่าอู่ขุนของชินเจียงดีนักดีหนา ของดีจริงๆ คืออู่ขุนแซ่แข็ง ที่ถูกน้ำค้างแข็งแทรกซึมเข้าไปของกานชูหลังฤดูใบไม้ร่วงต่างหากล่ะ” พลตรีหลิวเอ๋อ “เติมไปด้วยน้ำตาลกลูโคส ดีต่อสุขภาพ รสชาติดี หัวหน้าของคุณยิ่งใหญ่ ก็ดื่มไวน์แบบนี้” พุดไปก็รินให้เธอแก้วหนึ่ง

ฉิวเจียหนิงยิ้มพลางเอ่ย “ไวน์ของกองทัพพรสร้อนแรง ฉันไม่กล้าดื่มหรอกค่ะ”

พลตรีหลิวเอ๋อ “ถ้าโครงการประสบความสำเร็จ อาจารย์ฉิวก็เป็นวีรสตรีของประเทศเรา ถึงเวลานั้นคนที่ชนแก้วด้วยคงไม่ใช่พวกเราแล้วละ”

คำชื่นชมรีนหู บรรยายาคอบออุ่นและหวานชื่น ในมือมีไวน์ชั้นเลิศ ฉิวเจียหนิงรู้ว่าตัวเองเป็นคนโลภมาก ตั้งแต่ไหนแต่ไร มีความปรารถนาตั้งแต่วัยน้อยจนถึงส่วนลึกภายในใจ แสดงออกถึงนิสัยชอบดื่มอย่างเต็มที่ผ่านไวน์แก้วแล้วแก้วเล่า

ภายใต้ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ ความทะเยอทะยานและความปรารถนาก็ยิ่งชัดแจ้งขึ้น

เวลานี้เธอนั่งอยู่บนรถแท็กซี่ ข้างกายคือโจวเสี่ยวซาน หลังจากจบงานเลี้ยงที่บ้านของหวังจื้อหลี่ เขามาส่งเธอกลับบ้าน เธอไม่ปฏิเสธ และไม่มีแก้ใจทำให้เล่นตัวอีก เธอปลุกความกล้าในตัวเองลืมนึกตามสำรวจเธออย่างละเอียด พร่ำเอ่ยชื่นชมเขาในใจ เหล่าภูตน้ำที่หลงรักตัวเอกในนิยายปรัมปราคงเป็นเช่นนี้

โจวเสี่ยวซานรู้แก่ใจว่าตัวเองถูกจ้องมอง แต่เขายังคงมองตรงไปข้างหน้า สีสหน้าสงบนิ่งราวกับผืนน้ำ

ฉิวเจียหนิงเองรู้ว่าการกระทำของตัวเองไม่สมควรนัก เธอคลี่ขมออกมาเล็กน้อย ทว่าหางตากลับมีน้ำตาไหลออกมา

จู่ๆ โจวเสี่ยวซานเอื้อมมือออกมากุมมือที่เธอซ่อนในเสื้อคลุมไว้แน่น เธอไม่ได้หลบหลีก ยอมตามแรงของเขาแต่โดยดี แรงนี้คล้ายจะมีความเดือดดาล ความวุ่นวายใจ และความพยายามแฝงอยู่ ระยะห่างระหว่างคนทั้งสองมีความสบประมาทที่เก็บซ่อนไว้ ทั้งๆ ที่เขารู้สึกบางอย่างกับเธอตลอดมา แต่ใบหน้า

นั่งสงบไม่หวั่นไหว ขณะที่มือของเขากลับเป็นดังคลื่นใต้น้ำล้นทะลัก บีบรัดจนกระทั่งเธอรู้สึกเจ็บปวด

รถจอดลงหน้าเขตที่อยู่อาศัยของบ้านเธอ แต่คนทั้งสองต่างไม่ขยับ
คนขับรถมองทั้งคู่จากกระจกมองหลัง เหมือนรับรู้ได้ว่าพวกเขาไม่ได้
รีบร้อน

ฉิวเจียหนิงสูดจุกครั้งหนึ่ง ใช้แรงสับัดมือออกจากการเกาะกุมของเข
เธอจ่ายค่ารถให้คนขับแล้วบอกว่า “คุณคะ กลับมหาวิทยาลัยแปะหัวคะ”

เธอเองลงจากรถ พุดกับโจวเสี่ยวซานผ่านช่องหน้าต่าง “ขอบคุณนะ วันนี้
ดีแล้ว คุณนั่งต่อไปเลยเถอะ รีบกลับไป พรุ่งนี้ยังมีเรียนอีก”

ดูเหมือนเธอยิ้มออกมาเล็กน้อย อารมณ์ลุ่มลึกหายไปในพริบตา เขา
พยักหน้าให้เธอเข้าบ้าน

เธอก็มหันสบตาเขาแวบหนึ่ง ก่อนจะหมุนตัวก้าวออกไปด้วยสีหน้าหดหู่ใจ
ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงเขาเรียกเธอ “ฉิวเจียหนิง”

เมื่อหันไป โจวเสี่ยวซานยืนอยู่ข้างรถ มือชุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อ น้อมศีรษะ
น้อยๆ รวากับจะ让她เห็นได้ชัดเจน

โจวเสี่ยวซานสำเนียงทางใต้เล็กน้อย ทว่าทุกคำที่พูดออกมากลับชัดถ้อย
ชัดคำ รวากับจะประทับอยู่ในใจของเธอ “ถ้าผมบอกว่าผมขอบคุณ ผมต้องการ
คุณ คุณคงไม่สนใจใช่ไหม คนปากกึ่งเขาพูดกันยังงี้ คุณไม่มีใจ ถูกหรือเปล่า”

ฉิวเจียหนิงมองวัสดุ A ที่เปล่งประกายแสงสีฟ้าออกมาในเตาทดสอบภายใต้
อุณหภูมิห้าพันองศาเซลเซียส รู้สึกว่าอย่างน้อยก็มีบางอย่างที่ตัวเองสามารถ
ควบคุมได้ วัสดุแสดงสมรรถนะดีเป็นพิเศษในการทดสอบความร้อน เมื่อ
เปรียบเทียบกับสารหลอมแบบธรรมดา อัตราส่วนความเสียหายของไทเทเนียม
และโลหะผสมต่ำกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์ เธอโทรไปบอกนักวิชาการหวั่ง ชายชรา
ดีใจมาก อีกครั้งเดือนพวกเขาก็จะทำการทดลองวัสดุ A กับการกัดกร่อนของ
กรดและด่าง นักวิชาการหวั่งจะเข้าร่วมการทดลองด้วยตัวเอง

ฉินปินที่ย้ายกลับมารักษาตัวที่ห้องของฉิวเจียหนิงรู้สึกว่ารวกับมีเมฆดำทะมึน

ปกคลุมตัว เขาเผชิญหน้ากับสถานการณ์ที่ต้องเลือก และไม่ยากให้ฉิวเจียหิง
เครียด วันนี้เลยตั้งใจว่าจะลองหยั่งเชิงดู

“โครงการนี้สำคัญกับคุณมากแค่ไหน”

ฉิวเจียหิงกำลังตุนปลา เอียงหน้ามองเขาค้างหนึ่ง “คุณลื้อฉันเล่นอยู่
ใช้มัย ฉินปิน สำคัญแค่ไหน สำคัญแค่ไหนนะเธอ...เร็วเข้า ส่งเหล่าสำหรับ
ปรุงอาหารให้ฉันที”

เธออธิบายให้เขาฟังขณะกินข้าว “ฉันจะบอกกับคนเรียนสายศิลป์อย่างคุณ
ยังไงดีนะ เทคโนโลยีดาวเทียมถูกปรับใช้ในการทำเกษตรกรรมของชาวไร่ เรื่องนี้
คุณคงคุ้นหูอยู่นะ”

“อืม ข้อมูลด้านเทคโนโลยี ชีววิทยา มีหมด เรื่องนี้ผมเข้าใจ”

“เพราะว่าเทคโนโลยีดาวเทียมของกองทัพได้รับการสนับสนุนเต็มที่ ทุ่มทุน
อย่างหนักจากรัฐบาล ในแต่ละด้านต่างให้ประโยชน์สูงสุด ทุกๆครั้งที่จะมีการ
เปลี่ยนแปลง เทคโนโลยีลับที่ล้ำสมัยไปแล้วจะนำไปใช้กับพลเรือน ซึ่งก่อให้เกิด
ผลประโยชน์มากเช่นกัน”

“รู้สึกเหมือนพวกเราใช้ของที่เหลือจากคนอื่นตลอดเลย”

“ให้เครื่องเคลือบที่ใช้กินข้าวบนอวกาศกับคุณ ก็ใช้ไม่ได้อยู่ดี” ฉิวเจียหิง
กล่าวต่อ “วัสดุ A ที่ห้องปฏิบัติการของพวกเราทำ เป็นโครงการที่มหาวิทยาลัย
รัฐเป็นผู้วิจัยและพัฒนาแต่เพียงผู้เดียว แต่ไปได้ถึงหรือเกินว่ามาตรฐานสำหรับ
อวกาศเสียอีก ดึงดูดความสนใจของกองทัพเป็นอย่างมาก หลังจากผ่านการ
ตรวจสอบต่อไปจะมีการร่วมมือกัน เทคโนโลยีและวิทยาศาสตร์ท้องถิ่นสามารถ
สนับสนุนการสร้างอุปกรณ์ทางอวกาศ เทียบได้กับว่าเหมยเซาฟง² เข้าใจถึงแก่น
ของวิชาพเก้าแล้ว จากนั้นก็สอนให้กับหวงเย่าซือ³ คุณว่ามีความสำคัญแค่ไหน
ล่ะ”

“แบบนี้ทั้งยุทธภพจะทะเลาะเบาะแว้งกันอีกหรือเปล่าล่ะ”

² หรือบ๊วยเถี่ยวฮวง เป็นตัวละครในนวนิยายกำลังภายในเรื่อง มังกรหยก ของกิมย้ง

³ หรืออึ้งเอี๊ยะซือ ตัวละครใน มังกรหยก เป็นอาจารย์ของเหมยเซาฟง

ฉิวเจียหนิงคืบปลาให้ฉินปิน พุดไปพลางยิ้มออกมาอย่างเชื่องช้า “การรักษาความลับของพวกเราทำได้ไม่เลวเลยละ นอกจากฉันกับอาจารย์ ไม่มีบุคคลที่สามรู้ถึงส่วนผสมและวิธีหลอม หีๆ”

ฉินปินยกโคล่าขึ้นมา “ดื่มให้เหมยเซาฟง”

ฉิวเจียหนิงตอบ “ขอบคุณศิษย์พี่เสวียนฟง⁴”

“ผมถามแทนประเทศชาติสักคำนะ ถ้ามีศูนย์วิจัยต่างประเทศมาเสนอเงินเดือนหลายเท่าให้คุณตอนนี้ คุณจะยกความลับของประเทศให้เขาไปหรือเปล่า”

ฉิวเจียหนิงตอบ “ถ้าฉันพิเศษขนาดนั้นที่ต่างประเทศ ตอนนั้นจะกลับมาทำไมกันล่ะ”

“นั่นไม่ได้เป็นเพราะผมหรือ”

“ลืมไปเลยๆ ไข่ๆๆ หลักๆ ก็เพราะคุณนั่นแหละ” เธอหัวเราะพลางเอ่ยออกมา

“ถ้าเกิด” ฉินปินมองเธอ “ถ้าผมอยากออกจากประเทศบ้างล่ะ”

ตะเกียบในมือเธอร่วงหล่น มองเขาอย่างตกตะลึง

“ล้อเล่นน่า ล้อเล่น แฮ้อ” ฉินปินคืบปลาขึ้นมากิน “ปลานี้อร่อยจังเลย ยอดไปเลย”

อากาศค่อยๆ เย็นลง ช่วงทำการทดลองมีนักศึกษาหญิงคนหนึ่งไถ่ไม่หยุด

ฉิวเจียหนิงเดินเข้าไปยืนข้างนักศึกษาแล้วถาม “ไปโรงพยาบาลหน่อยมั๊ย”

“ไปมาแล้วค่ะ ได้ยามาแล้ว แต่ดูเหมือนจะไม่ค่อยได้ผล”

“ถ้าไม่ดีขึ้นต้องให้น้ำเกลือนะ ทำไมฉันถึงได้รู้สึกว่าอาการของคุณหนักขึ้นล่ะ”

“อ้อ ค่ะ ขอขอบคุณะคะอาจารย์ฉิว”

หญิงสาวสับสวิตช์เตาไฟฟ้าอยู่หลายรอบก็เปิดไม่ได้ มือยังกดอยู่บนสวิตช์เปิดปิด ฉิวเจียหนิงมองนักศึกษาหญิงคนนี้อีกครั้ง พอนิ้วมือขยับเปิดสวิตช์

⁴หรือตั้งเสียงฮวง ตัวละครในนวนิยายกำลังภายในเรื่อง มังกรหยก เป็นศิษย์พี่และสามีของเหมยเซาฟง

พลันเกิดประกายไฟแลบขึ้น เมื่อสัมผัสกับฟอสฟอรัสจึงเกิดเป็นเปลวไฟ ไม่ทันกาลแล้ว จิวเจียหนิงเอื้อมมือปกป้องนักศึกษาไว้ เธอรู้สึกได้ว่าเจ็บที่หลังมือเจียนตาย จนทนไม่ไหวร้อง “อ๊วย” ออกมาครั้งหนึ่ง

ในเวลาเดียวกันนั้นมีมืออีกข้างวางซ้อนทับบนมือของเธอ ผืนดับเปลวไฟสีขาวจนดับ ขณะที่เธอเจ็บปวดอยู่เมื่อเงยหน้าขึ้นก็เห็นเป็นโจวเสี่ยวซาน

เหล่านักศึกษารูกันเข้ามา เป็นห่วงว่าอาจารย์จะได้รับบาดเจ็บหรือเปล่า จิวเจียหนิงประคองนักศึกษาหญิงคนนั้นขึ้นมา “ไม่เป็นไรใช้มั้ย”

นักศึกษาสาวเกือบจะร้องให้ออกมา “อาจารย์คะ รีบไปทำแผลที่มือที่โรงพยาบาลกับเสี่ยวซานก่อนเถอะค่ะ”

จากนั้นเธอกับโจวเสี่ยวซานก็ไปนั่งอยู่ในแผนกผู้ป่วยนอกของโรงพยาบาลเพื่อทำแผลและรอรับยา หลังมือของเธอและอุ้งมือของเขาไหม้จนเป็นแผล โชคดีที่บาดแผลไม่สาหัส แต่ผิวหนังยับย่นรวมตัวกันเป็นก้อนสีแดง

พวกเขาทั้งคู่ไม่พูดอะไร ทว่าจิวเจียหนิงกลับนึกถึงเรื่องเล่าสั้นๆ ในวัยเด็ก พ่อค้าเถื่อนหวงหึงกับลูกค้าซงตานตานมือทั้งสองข้างถูกติดเข้าด้วยกันอย่างเหนียวแน่น จะเดินไปที่ไหนก็ไปด้วยกัน เริ่มแรกก็มีดาพอกันบ้าง ต่อมาเมื่อรับความจริงได้ก็ตัดสินใจว่า ไหนๆ แล้วก็น่าจะไปด้วยกันซะเลย เธอยังคิดถึงความสุข เมื่อนี้เป็นอุบัติเหตุสิ่งที่เธอกับโจวเสี่ยวซานทำก็ถือว่าถูกต้องแล้ว แบบนี้แล้วใครก็อย่ามาว่าเธอไม่เคารพกฎการเป็นอาจารย์อีกละ

พอใส่ยาเรียบร้อยแล้ว ทั้งคู่ออกมาจากโรงพยาบาล

โจวเสี่ยวซานพูดอยู่ด้านหลังเธอ “แผลของคุณลึกกว่า แล้วก็เป็นที่หลังมือด้วย กลัวว่าต่อไปจะเป็นแผลเป็น คุณต้องระวังหน่อยนะ”

เธอไม่ได้หันกลับไปมองเขา แต่พูดอย่างมั่นใจ “ช่วงเดียวเท่านั้นแหละ ผ่านไปหน้าร้อนหนึ่งเดียวรอยแผลเป็นก็หายไปแล้ว”